

சேயாசு நிலவுகள்

(சிறகத்தைத் தொகுதி)

50

இராம சுவநூனராஜா

(முகிழ்நிலை ஆசிரியை)

தேசிய கல்வியியற் கல்லூரி
யாழ்ப்பாணம்
2005

தேயாது நிலவுகள்

(சிறுக்கதைத் தொகுதி)

அறபி சிவஞரனராஜர்

(முகம்பிலை மூசிரியை)

"KALAA POOSHANAM"
K. S. SIVAGRANAM, M.A.
RETIRED VICE PRINCIPAL
ADITYAPATHAM ROAD
KOKUVIL WEST

தேசிய கல்வியியற் கல்லூரி
யாழ்ப்பாணம்
2005

நூல் : தேயாத நிலவுகள் (சிறுகதைத்தொகுதி)
THEYAATHA NILAVUKAL (SHORT STORIES)

ஆக்கம் : செல்வி. ஆரபி சீவனானராஜா
(முகிழ்நிலை ஆசிரியை, ஆங்கிலம், யாழ்ப்பாணம் தேசிய
கல்வியியற் கல்லூரி)

முகவரி : ஆனைக்கோட்டை வீதி,
கொக்குவில் மேற்கு,
கொக்குவில்.

பதிப்பு : முதலாம் பதிப்பு, மூடி 2005

உரிமை : முசியிருக்கே

வெளியீடு : தேசிய கல்வியியற் கல்லூரி,
யாழ்ப்பாணம்.

அச்சுப்பதிப்பு : ஸ்ரீசாமி பிறின்டேர்ஸ்,
தாவடி.

விலை : 150/-

யாற்பாணம் தேசிய கல்வியியற் கல்லூரி
ப்டாதிபதி அவர்களின்

அரசியரை

எமது கல்லூரியின் முகிழ்நிலை ஆசிரியர் செல்வி. ஆரபி சிவஞானராஜா அவர்களின் “தேயாத நிலவுகள்” என்ற சிறுகதைத் தொகுதி நாலுக்கு ஆசியுரை வழங்குவதில் பெருமகிழ்வடைகின்றேன்.

இன்றைய நவீன கல்விச் செல்நெறியாக புத்தாக்கத் திறன் களின் வெளிப்பாடுகள் உள்ளன. இவற்றை எம் முகிழ்நிலை ஆசிரியர்களிடையே வளர்க்க பல வழிகளை, களங்களை அமைத்து வருகின்றோம் இவ்வழிகளினாடு இளம்யைத்திலேயே வளர்ந்திருக்கின்றார் செல்வி. ஆரபி சிவஞானராஜா. இந்நாலின் சிறுகதைகளில் அவருடைய திறன்கள் வெளிப்படுகின்றன.

சமகால சமூகநிலை, சமூகச்சீர்கேடுகள், சமூக முரண்பாடு களை எடுத்துக்காட்டி, மானுடவியல் சார்ந்த சிந்தனைகளை, சிந்தனை மாற்றங்களை ஏற்படுத்தும் இலக்கிய ஆக்கங்களாக இவருடைய சிறுகதைகள் படைக்கப்பட்டுள்ளன. வாசகர்களிடையே சிறந்த இரசனையை ஏற்படுத்துகின்றன.

மனிதத்துவ உணர்வுகளை, நடத்தைகளை, எண்ணங்களை, செயற்பாடுகளை சுவையாக சிறுகதைகளினாடாக எடுத்தியம்பி, அவ் இயம்பலினாடாக நல்ல படிப்பினைகளை இவருடைய சிறுகதைகள் ஏற்படுத்துகின்றன.

நூலாசிரியர் செல்வி. ஆரபி சிவஞானராஜா தொடர்ந்தும் தன் ஆக்கத் திறன்களை வெளியிட வேண்டும். தனது திறன்களை வெளிக்காட்ட வேண்டும். இவ்வகையில் எனது ஆசிகளைத் தெரிவித்துக்கொண்டு இறையருளை வேண்டுகின்றேன்.

கலாநிதி. திருநாவுக்கரசு கமலநாதன்
ப்டாதிபதி,
யாற்பாணம் தேசிய கல்வியியற் கல்லூரி.

அசியரை

இன்று எமது சமூகம் இனப்பிரச்சினை காரணமாக பல்வேறு சமூகத் தாக்கங்களுக்கும் உட்பட்டதொன்றாகக் காணப்படுகின்றது. இதில் முக்கியமாக சமூகச்சீர்கேடுகள் காணப்படுகின்றது. அதனை மையமாகக் கொண்டு எழுதப்பட்ட சிறுகதைத் தொகுதியே “தேயாத நிலவுகள்” ஆகும்.

யாழ்ப்பாணம் தேசிய கல்வியியற் கல்லூரியில் முகிழ்நிலை ஆசிரியராக இருந்த காலத்தில் பல்வேறுபட்ட பிரதேச மாணவர் களுடன் பழகியும், கலந்துரையாடியும் தான்பெற்ற அனுபவங்களைக் கொண்டு இச்சிறுகதைகளை எழுதியுள்ளார். இச்சிறுகதையில் ஒன்று பத்திரிகையில் வெளிவந்து பலரின் பாராட்டைப் பெற்றமை குறிப்பிடத்தக்கது.

தமிழில் சிறுகதைகளை ஆக்குகின்ற ஒரு சிலரில் செல்வி. ஆரபியும் ஒருவராவார். இவரின் சமூகப்பார்வை சார்ந்த சிறு கதைகள் மேலும் வெளிவர வாசகர்களாகிய நாம் ஊக்கமளித்தல் வேண்டும்.

எதிர்காலத்தில் இவர் சமூகப் பிரச்சினைகளை மையமாகக் கொண்ட சிறுகதைகளை எழுதி, சமூகச் சீதிருத்தத்திற்கு வழிகாட்ட வேண்டும். இவரது பேணா மேலும் சூர்மைபெற வாழ்த்துகின்றேன்.

எஸ்.கே.யோகநாதன்
இணைப் பீடாதிபதி,
யாழ்ப்பாணம் தேசிய கல்வியியற் கல்லூரி.

அணிந்துரை

சிறுகதை இலக்கியங்கள் மனிதத்துவ உணர்வுகளை உண்ணதங்களை, யதார்த்தங்களை, கற்பனைகளை வெளிக்காட்டி வாசகர்களில் இரசிப்பை ஏற்படுத்துகின்றன. இவ் இரசிப்பு மனிதத்துவ மெய்மைகளை இயம்பி நிற்பவையாகின்றன. இதற்கு உதாரணமாகவே செல்வி. ஆரபியின் இந்நாலில் உள்ள சிறுகதைகள் உள்ளன. அவரது முதலாவது சிறுகதைத் தொகுதியில் இருந்து அடுத்த வளர்ச்சியாக இக்கதைத் தொகுதி அமைந்துள்ளது.

எந்தவொரு ஆக்க இலக்கியமும் அதற்கான சமகால வரலாற்றுச் சூழலைக் கொண்டிருக்கும். ஒவ்வொரு சூழமைவுகளும் மானுடப் பண்பாட்டின் பல்வேறு நிகழ்வுகளின் ஒட்டுமொத்த விளைவுகளாகின்றன. இந்நோக்கில் எம்மைச் சூழவுள்ள சமூகச் சூழமைவின் உடைவுகளை, நெருடல்களை, போலிகளை எல்லாம் ஆரபியுடைய சிறுகதைகள் இயம்பி நிற்கின்றன.

உசாவல் விடுப்பை தன் கதைகளின் சம்பவங்கள் ஊடாக மேலும் தூண்டும் உத்தியைச் சிறப்பாகக் கையாண்டுள்ளார் ஆரபி. ஒரு புதுவகையான இரசனை உணர்வு இச்சம்பவங்கள் - சம்பாசனை களினாடாக மினிர்கின்றன. இம்முயற்சி பாராட்டுக்குரியது.

இவ்வகையில் ஒரு காலத்தின் கண்ணாடியாக - பதிவாக ஆரபி அவர்கள் தன் அனுபவங்களை, சமகால சமூக முகிழ்புக்களை ஆக்கத்திற்கின்றாடாக இக்கதைகளில் வெளிக்காட்டுகின்றார். அவரது ஆற்றலும், ஆளுமையும் இக்கதைகளினாடாகத் துலங்குகின்றன. அவை மேலும் வளரவேண்டும். இன்னும் பல புதிய ஆக்கங்களை அவர் வெளியிட வேண்டும். அதற்கும் எல்லாம் வல்ல இறையருள் துணை நிற்பதாக.

பா.தனபாலன்
உப ப்ரதிபதி,
யாழ்ப்பாணம் தேசிய கல்வியியற் கல்லூரி.—

தேயாத நிலவுகள்

“தேயாத நிலவுகள்” என்ற எனது இரண்டாவது சிறுகதைத் தொகுதி ஜந்து சிறுகதைகளைக் கொண்டது. “மாற்றங்கள் இங்கே மறுப்பதற்கில்லை”, “இந்தப் பூக்கள் பறிப்பதற்கல்ல”, “அவர்களும் மனிதர்கள்தான்”, “தேயாத நிலவுகள்”, “மனங்கொத்தி மனிதர்கள்” என்ற ஜந்து சிறுகதைகளை இதில் உள்ளடக்கப்பட்டுள்ளன.

மனிதர்கள் எல்லாச் சந்தர்ப்பங்களிலும் ஒரேமாதிரி நடந்து கொள்வதில்லை. அவர்களின் உணர்வு வெளிப்பாடும் எப்போதும் ஒரேமாதிரியாக இருப்பதில்லை. உணர்வுகளுக்கும், அறிவுக்கும் நடக்கும் போட்டியில் ஜெயிக்கின்றது எதுவோ அதன் வழியே வாழ்க்கை தடம்மாறிவிடுகிறது. இன்றைய வாழ்வில் என்னைப் பாதித்த சில, பல விடயங்களை உங்களோடு பகிர்ந்துகொள்ள வேண்டும் என்ற உந்துதல் காரணமாக என் உணர்வுகளின் வெளிப்பாடே “தேயாத நிலவுகள்”.

தேய்வதும், வளர்வதுமான நிலவு ஏற்கனவே பரிச்சயமான தொன்று. தேயாத நிலவையும், குளிராத நிலவையும், எரிகின்ற நிலவையும், எரிக்கின்ற நிலவையும் காண்பதற்காக நான் உங்களை அழைக்கின்றேன்.

என்னைப் பலவிதங்களிலும் ஊக்கப்படுத்தி என் முயற்சி களுக்கு ஆதரவு தந்த பெருமதிப்புக்குரிய பீடாதிபதி திருநாவுக்கரசு கமலநாதன் அவர்களுக்கும், வளர்ச்சிபெற என்னை நல்வழிப்படுத்திய மேலதிக பீடாதிபதி திரு.எஸ்.கே.யோகநாதன் அவர்களுக்கும் எனது பணிவான நன்றிகள். புதுமுயற்சிகளை வரவேற்கின்ற உப பீடாதிபதிகளுக்கும், அன்னையாய், தந்தையாய் அரவணைக்கும் ஆசிரிய கல்வியியலாளர்களுக்கும், என் சிரம் தாழ்ந்த நன்றிகள். எப்போதும் எனக்கு ஆதரவு அளிக்கின்ற என் இனிய நட்பு நெஞ்சங்களுக்கும், உறுதுணையாயிருக்கும் என் பெற்றோர்களுக்கும் நிறைவான நன்றிகள் சமர்ப்பணம்.

என்றும் அன்புடன்
ஆபி சிவஞானராஜா

பொருளடக்கம்

பக்கங்கள்

(01)	மாற்றங்கள் இங்கே மறுப்பதற்கில்லை	01 - 11
(02)	மனங்கொத்தி மனிதர்கள்	12 - 21
(03)	இந்தப் பூக்கள் பறிப்பதற்கல்ல	22 - 25
(04)	தேயாத நிலவுகள்	26 - 30
(05)	அவர்களும் மனிதர்கள்தான்	30 - 35

மாற்றங்கள் ஆங்கே மறுப்பதற்கில்லை

வயல் வரம்புகளின் மேலே வவு சுவாதீனமாக நடந்து கொண்டிருந்தான் மகேன். அறவடைமுடிந்த வயல்கள் யாவும் வெறுமையாக, பிரசவித்து முடித்த களைப்போடு நீஸப் பரந்திருந்தன. கொக்குகளும் மைனாக்களும் தவிட்டு நிறப் புலனிகளும் மண்ணைத் தீவிரமாகப் பரிசோதித்துக் கொண்டிருந்தன. கோயிலை அண்மித்த தாமரைக்குள்த்தை மையப்படுத்தி மகேன் நகர்ந்து கொண்டிருந்தான். குளத்தை அண்மிக்கையில் குளிர்ந்த காற்று முகத்திலே பட்டு கேசங்களைக் கலைத்து விட்டது. தலைமயிரை ஒதுக்கி விட்டபோது காலையிலே தலை வாரும்போது காதோரமாய் எட்டிப்பார்த்த நரரமயிர் நினைவுக்குவர மகேனின் உத்ருகளில் சின்னச் சிரிப்பான்று இதழ் விரித்தது.

மகேன் என்ன மச்சான் உனக்குள்ள சிரிக்கிறாய்? எனக்கும் சொல்லிப் போட்டுச் சிரியேன், நாஹும் சிரிப்பன்ல்லே என்றபடி தோளில் கைபோட்டவனைப் பார்த்து நட்போடு சிரித்தான் மகேன். அவனுடைய சின்னவயதுச் சினேகிதன் மதவுடன் அவனுடைய சின்னக் குழந்தையும். சின்னமணிக் கண்களை உருட்டிப் பார்த்தபடி பொக்கைவாய்ச் சிரிப்போடு தகப்பனின் தோளைக் கட்டிப் பிடித்தபடி இருந்த குழந்தையை கைநீட்டி வாங்கிக் கொண்டான் மகேன். வா மகேன் படிக்கட்டுக்குப் போவோம் என்றபடி நடந்த மதனோடு ஒட்டி நடந்தான் மகேன். படிக்கட்டில் அமர்ந்தபோது அம்மன் கோயில் சாயங்காலப் யூசை முடிந்து வந்துகொண்டிருந்தார் பரியாரி தம்பிஜூயா. குளத்தின் படிக்கட்டுகளில் உட்கார்ந்திருந்த இவர்களைக் கண்டதும் படிகளில் இறங்கி வந்து “இந்தாங்கோ தம்பியவை அம்மாளாச்சியினர் பிரசாதம்” என்ற வாழையிலையில் இருந்த சர்க்கரைப் பொங்கலையும், கண்டலையும் கொடுத்தார். “அட்டா, எங்கடை தேயாத நிலவுகள் (சிறுகதைத்தொகுதி)

மகேந்திரனே? ஸண்டனால் வந்துநிற்கிறது கேள்விப்பட்டனான். இன்றைக்குதான் காணக்கிடைச்சுது என்றவர் ‘தம்பி, உமக்கு என்னமாதிரி? பிறந்த இடம் பிடிச்சிருக்கோ, இல்லை ஸண்டன்தான் பிடிச்சிருக்கோ? என்றார். வறண்ட சிரிப்பொன்று மகேனின் உத்ருகளில் நெரிந்தது. ‘ஜயா, இது என்ன கேள்வி? சொர்க்கத்தில் தான் வாழ்ந்தாலும் எங்கட சொந்த மண்ணில் வாழும் சுகம் கிடைக்குமோ? ஸண்டனிலை உடம்பு மட்டும் தான். உயிர் இஞ்சு தான்’ என்றான் மெதுவாக. “இஞ்சு இருக்கிறதுகள் எல்லாம் வெளிநாடு வெளிநாடு என்று பறக்குதுகள். வெளிநாட்டில் இருக்கிறவனுக்குத் தான் சொந்த மண்ணின்றை அருமை தெரியுது. நானும் தான் பத்தைப் பெத்தேன். என்ற கடைசிக் காலத்தில் என்னோட ஒரு பிள்ளையும் இல்லை. நான் கொடுத்து வைச்சுது அவ்வளவு தான்” என்று நீண்டதோர் பெருமுச்சு விட்டவர் “அது கிடக்குட்டும் நீர் இனி எப்ப திரும்பிப் போறது’ என்று கேட்டார். ‘எனக்கு இனிப் போற யோசனை இல்லை என்று மெதுவாகச் சொன்னான் மகேன். ‘ ஒ.....அதுவும் அப்படியே சரி நான் வாறன் ’ என்றவர் குளத்தின் எதிரே நீண்ட குறுகலான வரம்பு மீது நடக்கத் தொடங்கினார்.

வெள்ளையும் சிவப்புமாய் தாமரை மலர்கள் பூத்து நிறைந்து கிடந்த அந்தக் குளம் நீரேயற்றது போல் காட்சியளித்தது. மகேன் தூரத்தைப் பணக்களை இலக்கற்றுப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். ‘மகேன் என்ன கணக்க யோசிக்கிறாய் என்ற மதனை ஏறிட்ட மகேனின் கண்களில் மெலிதாய் நீர்ப்படலம் பரவியிருந்தது. மகேனின் வலக் கரத்தை அதுரவோடு பற்றிக்கொண்டான் மதன். பாரேன் மதன் வந்து இறங்கிய நேரத்திலே இருந்து இந்த நிமிஷம் வரைக்கும் இந்தக் கேள்விக்கு பதில்கொல்லி அவுத்துப் போச்சு.

ஏன் மதன் எங்கடை ஆக்கள் இப்படி மாறிப்போச்சினம்? பிடிக்கேல மதன் இங்க நடக்கிற எதுவும் எனக்கு பிடிக்கேல்லை. உனக்குத் தெரியாது மதன் அங்க இருக்கிற சனத்துக்கு நினைப்பு முழுக்க இஞ்சுதான். பிள்ளையளின்ற படிப்புக்காகவும் பிழைப்புக்காகவும்தான் சனம் பல்லைக் கடிச்சுக்கிளாண்டு இருக்குது. விருப்பமாய் வாழ்வையை விரல் விட்டு என்னலாம். இஞ்சு இருக்கிறவைக்கு அது விளங்குதல்லை. இந்த நிலவை தேயாத நிலவுகள் (சிறுகதைத்தொகுதி)

ரசித்து, மறையில் நன்னஞ்சு, அதிலை கிளம்புற மண் வாசத்தை அனுபவிக்கிற சுகத்திற்கு இணையா உலகில் எதுவும் இல்லை மதன்” என்ற போது அவன் குரல் சோகத்தால் தழுதமுத்தது. “வீட்டில கேக்கினம் மதன் எப்ப போறாயின்றி? யந்திர வாழ்க்கை வாழ்ந்து மரத்துப்போன என் உணர்வு களைப் புதுப்பிக்க வந்த எனக்கு இங்கத்தைய வாழ்வின் போக்கே பிடிபடேல்லை. எல்லாம் வெறுத்துப் போச்ச. மனமில்லாம் கசந்து வழியுது” என்று மகேன் சொன்ன போது அங்கே கனத் ததோர் துயரம் கொவிக்கிளாண்டது. குழந்தை எப்போதோ தூங்கியிருக்க வேண்டும். அங்கே மௌனம் மட்டுமே அவர்களுக்குத் தணணியிருந்தது. இருவரது உதடுகளையும் யாரோ திட்டரென்று பூட்டியது போல, அங்கே நீண்ட நேரமாய் எந்தப் பேச்சும் ஏழவில்லை. எத்தனை விநாடிகள், எத்தனை நிமிடங்கள், அல்லது எத்தனை மணித்துவிகள் தான் கழிந்தனவோ தெரியவில்லை.

ஆவா

மதனின் அப்பா கையில் டோர்ச்சுடன் வேகமாய் வந்து கொண்டிருந்தார். “அப்பா என்னைத் தேடியோ வாறின்கள்” இது மதன். “ஓம் தம்பி, நீ இங்கேயே இருக்கின்றாய்? உன்றை மனிசு கேற்றுதியிலை நின்றவரைக் காணேல்லை என்று துடிச்சுக் கொண்டிருக்கிறார். எங்க போறுதென்று வீட்டிலை சொல்லிப் போட்டு வெளிக்கிடுகிற பழக்கம் உனக்கு எப்பதான் வரப்போகுது. கெதியா வீட்டை வா” அப்பா சொன்னதைக் கேட்டு “வசந்திக்கு இதே வேலையாப் போச்சு” என்று அலுத்துக் கொண்டவன் “மகேன், வாவேன் வீட்டை போவம்” என்றபடி மடியில் தூங்கிப்போன குழந்தையைத் தாக்கிக்கொண்டான். “இல்லை மதன் நீங்கள் போங்கோ. இப்ப நிலவு தானே. நான் கொஞ்ச நேரம் இதிலை இருந்திட்டு வாறன்” என்றான். மதன் மேலும் அவனை வற்புறுத்தவில்லை. அவர்கள் சென்றவிட்டனர்.

சற்றுப் பொறுத்து மகேன் ஏழந்து குளத் தின் படிக்கட்டுக்களைக் கடந்து, இரவு ராட்சத்துகளாய்த் தெரிந்த இளைப்பாறும் மண்டபத்தின் தரண்களில் ஒன்றில் சாய்ந்து கொண்டான். நிலவு மெல்ல உதயமாகிக் கொண்டிருந்தது.

‘கண்களை மூடுகின்றேன்
கண்ணுக்குள் சிரிக்கின்றாய்
கண்ணைத் திறந்தாலோ’

காண்பதெல்லாம் நீதான்
நிலவாகச் சிரிக்கின்றாய்
வெருப்பாகத் தகிக்கிறாய்
இதயத்தில் இருப்பவனே
என்னவனோ... இனியவனே.

நிலவைக் கண்டதும் முன்னர் எழுதிய இந்தக் கவிதை நினைவுக்கு வந்தது. கவிதை எழுதக் காரணமாயிருந்தவற்றும் கூடத்தான். புவனா, அவனது இதயத்தில் காதல் தடம் பதித்த முதல் பெண்ணும் அவள்தான், கடைசிப்பெண்ணும் அவள்தான். கைகளை தலைக்கு அடியிலே அணையாக வைத்துப் படுத்தான் மகேன். புவனாவின் நினைவுகள் அவனைப் புகைபோலச் சூழ்ந்து கொண்டன.

அவனைப் பொறுத்தவரை அது ஒரு அழகான கணாக்காலம். சந்தோஷச் சாரலை² மட்டுமே முற்றமுழுதாக அனுபவித்த இளமைக்காலம். வாழ்வின் ஏந்தக் கவலைகளும் அனுகாத பட்டாம்புச்சிக்காலம். காதல் என்பது முளைகூட்டி, மொட்டாகி, அரும்பத் தொடங்குவதும் அந்தக் காலத்தில் தான். மகேன் படித்தது அறண்களும் பெண்களும் ஒன்றாய் படிக்கும் கல்லூரியில். மகேனும் அந்த வயதில் ஒரு பையன் எப்படி இருப்பானோ, எந்தமாதிரிக் குழப்பிடிகள் செய்வானோ அத்தனையும் செய்தான் ஒன்று கூட மிக்கமின்றி. அதிலும் மிகவும் அமைதியான, தான் உண்டு தன் வேலையுண்டு என்றிருக்கும் அப்பாவிப் பெண்களைச் சீண்டி அவர்களை அழவைப்பதில் அவனுக்கு அளவற்ற சந்தோஷம். புவனா அவனைக் கண்டாலே நடுங்குவாள். அவள் அவனது குரும்பத்துக்கு ஒரேஒரு பிள்ளை. அந்தச் செல்லமும் செல்வமும் அவளை மிகுகி மென்மையானவளாய் அருக்கியிருந்தன. மகேன் அவளைச் சீண்டும் போதெல்லாம் அவள் கண்கள் கலங்கி, உதகுகள் பயத்தாலே நடுங்க, தலையைத் தாழ்த்திக்கிளாள்வாள். அந்த மென்மையும், தன்மையும் மகேனை ஸ்க்கின்ற சக்தியாக நாளாடைவில் உருப்பிற்றன. காதல் எங்கே, எப்படி, எதற்காக, எவருடன், ஏன் என்ற வரையறைகளைக் கடந்தது. எனவே, புவனாவுக்கும், மகேனுக்கும் காதல் அழகான அறம்பமாயும், அற்புதுமான ஓர் அனுபவமாயும் அமைந்து போனதில் ஆச்சரியப்பட ஏதும் இல்லை. காதலும் கடிதங்களும் வளர்ப்பிறையாயின.

ஏ.எல் பரீட்சை நெருங்கிக் கொண்டிருந்தது. அது அவர்களின் இரண்டாவது முயற்சி. முதல் தடவையில் சில புள்ளிகளால் பல்கலைக்கழக அனுமதியை இறந்ததால் இம் முறை இருவரும் மிகுந்த உதவேகத்தான் படித்துக் கொண்டிருந்தனர். பரீட்சைக்கு இன்றும் சில தினங்களே இருந்தன. அந்த நேரத்தில் தான் மகேனின் அப்பா சைக்கிளில் சென்று கொண்டிருக்கையில் மாரடைப்பு வந்து தீவிரன்று மரணமானார்.

அம்மாவும் மூன்று தங்கைகளும் அலறித் துடித்து அப்பா மீது அழுது புரண்டபோது மகேனுக்கு என்ன செய்வதென்றே தெரியவீல்லை. அது வரை காலமும் விளையாட்டுப் பையனாய் வாழ்வை அனுபவித்துத் திரிந்த அவனது தலையிலே பெரிய பொறுப்பு வந்து அமர்ந்து கொண்டது. அப்பாவை ஏரித்து சாம்பலைக் கரைக்கு முன்னே பல்வேறு பிரச்சனைகள். மகேனுடைய அப்பா வட்டிக்கு கொடுப்பவர் ஆணால் இவர்களுக்கு எந்த விபரமும் தெரியாது. இத்தனை நாட்களில் அப்படிப்பட்ட தேவைப்பாடு எதுவும் வரவில்லை. அதனால் அப்பாவின் அந்தப் பழக்கமே இப்போது இவர்களுக்கு பெரிய பிரச்சனையாகிவிட்டது. ஏரிகிற வீட்டில் பிழுங்கிற வரைக்கும் ஸாபம் என்று தெரிந்தவர்கள், தெரியாதவர்கள் எல்லாருமே வரத்திடாந்கினர். இருக்கிற பொருட்களையில்லாம் விற்று முடித்தும் கூட கடன் தொல்லை தீர்ந்த பாடில்லை. மகேனுக்கு வாழும் உலகம் புரியத் தொடங்கியது. அப்போது தான் அப்பா இருக்கும் வரைக்கும் ‘அண்ணை, அண்ணை’ என்று பாச்த்தை சொறிந்தவர்கள், ‘மகனே, மகனே’ என்று அருமையாய் அறைந்தவர்கள் இப்போது இவர்களைக் கண்டே ஒனியத் தொடங்கினர். அடுத்த வேளை சாப்பாட்டுக்கு கூட இவர்கள் வழியற்றப்போனார்கள். மீள வழியற்ற புதைகுறிக்குள் புதைந்து போனது போல் முச்சிசெடுக்க வழியற்ற உணர்வு எந்தேரும்.

“கொடிது கொடிது வறுமை கொடிது, அதனிலும் கொடிது இளமையில் வறுமை” என்பார்கள். அது போலவே அந்நாட்கள் யாவும் தாங்கொணாத் துயரம் கூழ்ந்த நாட்களாய் இருந்தன. அழுதமுது செத்துக் கொண்டிருக்கும் அம்மாவைத் தேற்றுவதா, அநாதரவாய்ப் போய்விட்ட தங்கைகளைத் தாங்குவதா எனப் புரியாமல் மகேன் தவித்துப் போனான். அந்த நேரத்தில் தான் வெளிநாடு போகும் எண்ணம் அவன் மனதில் வேர்விடத் தேயாத நிலவுகள் (சிறுகதைத்தொகுதி)

தொடங்கிறவு. ஸ்படியாவது வெளிநாடு போய் உழைக்குக் குடும்பம் கூடன் குறையில் இருந்து மீளா வேண்டும் என்பதில் மகேன் உறுதியாய் இருந்தான்.

அந்த இக்கூட்டான சூழ்நிலையில் தான் அவர்களுடைய காதல் விவகாரம் புவனாவின் வீட்டுக்குத் தெரிய வந்தது. கூடவே மகேனுடைய வீட்டினருக்கும். புவனாவின் தகப்பன் வீட்டுக்கு வந்து சுத்தம் போட்டார். தாங்கள் அருமையும் பெருமையுமாய் வளர்த்த மகன் அடுத்த வேளை சாப்பாட்டிற்கே வழியற்ற குடும்பத்தில் வாழ வேண்டிய அவசியம் ஏதுமில்லை. இதற்கு மேலும் தன்னுடைய மகனைப் பார்க்கவோ, குதைக்கவோ முயற் சீத் தால் பயங் கரமான விளைவுகளுக்கு முகம் கொடுக்க வேண்டியிருக்கும் என்று எச்சரிக்கை விடுத்தார். அம்மா அதோந்து போனாள். ‘நீயுமா மகேன், நீ கூடவாடா’ என்ற கேள்வி நிரம்பிக் கிடந்த தன் தாயின் கண்களைச் சுந்திக்கத் திராணியற்றுத் தன் கண்களைத் தாழ்த்திக் கொண்டான் மகேன். தன்னை நினைத்து அம்மா படும் வேதனையை அவனால் தாங்க முடியாது போனது. “அம்மா, தயவு செய்து அழாதேங்கோ. நானும், புவனாவும் ஒருத்தருக்கிளாருத்தர் பழகினது உண்மைதான். ஆனால் இந்த நிலையிலே இனிமேலும் என்னாலே உங்களுக்கு எந்தக் கரைச்சவும் வராதம்மா” என்றான் கண்கள் கலங்க.

புவனாவுக்கும் அவளது மச்சானுக்கும் திருமண ஏற்பாடுகள் மும்பூரமாய் நடந்து கொண்டிருந்தன. அழைப்பிதழ் கூட வீநியோகிக்கப்பட்ட வேளையில், ஒரு அந்திப் பொழுதின் மம்மல் வெளிச்சத்தில் மகேனின் நண்பன் ஒருவன் புவனா கோயிலுக்கு அருகில் உள்ள வரகையெடுப்பில் நிற்பதாயும் அவனை உடனே வரும்படி அழைப்பதாயும் சொன்னான். இதயம் சுமக்கவே இயலாமல் கணக்கச் சென்றான் மகேன்.

அங்கே, அவனுடைய புவனா, அவனது உமிரோடு உறைந்து போன புவனா அடக்கவே முடியாமல் அழுது கொண்டிருந்தாள். அறுநாட்கள் படுத்த நீண்ட கரங்களை அவஸ்த்தையுடன் அடக்கிக் கொண்டான். “பு...வ...னா” மிகுமிக மென்மையாய் ஓலித்த அந்தக் குரல் கேட்டு மெல்லத் தலை நிமிர்ந்தாள் புவனா. அழுதமுது கசங்கிய அவள் முகத்தைப் பார்த்து அடக்கமுடியாத தயரத்தில் அழிந்து போனான் மகேன். வற்றாமல்

வழிந்தகுண்ட கண்ணீர் துளிகளை அழுந்த அழுந்த தடைத்தபடி இவனைப் பார்த்துச் சிரித்தாள் அவள். அவனை அடிமையாக்கிய சிரிப்பு இறகிப் போனவனாய் அவனை இமைக்காமல் பார்த்தான். “மகேன் நடக்கிற எல்லாத்தையும் உதறித்தள்ளி விட்டு இந்த நிலிஷமே நான் உங்களோட வந்திருவான். அனா அப்படி வெளிக்கிட்டு வந்து, ஏற்கனவே கஷ்டத்தில இருக்கிற உங்களுக்கு மேலும் மேலும் கஷ்டத்தைக் கொடுக்க விரும்பேல்லை. இந்தச் சின்ன வயசிலை உங்களுக்கு இருக்கிற பொறுப்பே கூடிப்போசு: நானும் வந்து ஏற்கனவே துண்பப்படுகின்ற ஜீவனை இன்றுமின்னும் துண்பப்படுத்த விரும்பேல்லை. மகேன், எங்கட வாழ்வு நல்லா இருக்க வேண்டும் என்றதான் நானும், நீங்களும் நேசித்தோம். அதே நோக்கத்திற்காக காதலை மறப்பதில் தவறில்லை மகேன். நாங்கள் கொடுத்து வைத்தது அவ்வளவு தான். நானும் உங்களை மறக்க முயற்சி செய்கின்றேன். நீங்களும்... நீங்க..ரு....ம்.. என்றவள் அதற்கு மேலும் அடக்க முடியாமல் நிலத்திலே மட்டந்திருந்து அழுதிதாடங்கினாள். மகேனுக்கு நடப்பது எதனுமே புரியவில்லை. ஏதோ சுனிய வெளிக்குள் பிரவேசித்தவனைப் போல் நின்று கொண்டிருந்தான். எவ்வளவு நேரம் தான் போனதோ தெரியவில்லை. புவனா தான் அனிந்திருந்த நகைகளை பரபரப்போடு கழற்றினாள் ‘மகேன், நடந்ததெல்லாம் கேள்விப் பட்டேன். இது எனக்கு என் பாட்டி தந்த நகைகள். எனக்குரியவை. இவை உங்களுக்குப் பயன்பட வேண்டும் என்பதுதான் என் விருப்பம்’ என்றவள் அவனது கைகளில் அவற்றை வைத்துவிட்டு “தயவு செய்து இதை மறுக்கவேண்டாம். நான் வருகிறேன் மகேன்” என்றபடி அவனை கடைசியாக ஒரு முறை முழுதாக தன்றுள் நிரப்புவது போல் பார்த்துவிட்டு தலை குனிந்தபடி நடந்து மறைந்தான். அவள் ஒரு பொட்டாகி மறையும் வரை அவனையே பார்த்தபடி இருந்தான் மகேன். நடந்தவை எல்லாம் உண்மைதான் என்பதை அவன் கையில் இருந்த நகைகள் உணர்த்தின. அடக்கவே முடியாத துண்பத்தோடு, அந்த நகைகள் மீது முகம் வைத்து அழுதான் மகேன்.

அந்த நகைகள் மலை போலக் கனத்தன. அவற்றை அப்படியே போட்டுவிட்டு எங்காவது கண்காணாத இடம் வரைக்கும் தலை தெறிக்க ஓடவேண்டும் போல இருந்தது. அனால், இவ்வளவு நாட்களில் அவள் சொல்லி எதைத்தான் அவன் செய்யாமல் இருந்திருக்கிறான்? துண்பம்

தாங்காமல் இதயம் கணக்க அம்மாவிடம் வந்து நடந்ததைச் சொன்னான் தாயல்லவா? மகன் படும் அவஸ்த்தைகள் பொறுக்காது அழுகு தவித்தான் அவள். “மகேன் வேண்டாம் அப்பு நீ அவளை இங்கே கூட்டிவந்து விடு. என்ன நடந்தாலும் பிறகு பார்க்கலாம்” என்று சொன்ன அம்மாவை கண்களில் நீர் திரையிடப் பெறுமையுடன் பார்த்தான் மகேன். “இல்லையம்மா நீங்கள் ஒன்றையும் யோசித்து மனதைக் குழப்பவேண்டாம். கொஞ்சம் பொறுமையாய் இருங்கோ. நான் எல்லாவற்றையும் பார்த்துக் கொள்கின்றேன்” என்றான்.

அதற்குப் பிறகு யாவும் அசுர வேகத்தில் நடந்தன. அது இனப்பிரச்சனை இம்மண்ணை இறுக்கமாகப் பற்றிய காலம். இளைஞர்கள் பலர் உயிரைக் காத்துக்கொள்ள வெளிநாடுகளில் தஞ்சம் புக அரூர்பித்த காலம். வேறு சில நண்பர்களுடன் சேர்ந்து மகேஹும் கிளம்பிவிட்டான். புவனாவின் நகைகள் அந்த நேரத்தில் அவனுக்குப் பெரிதும் உதவின.

ஆனாலும் கூட போலிப் பாஸ் போர்ட்டில் சென்ற குற்றத்திற்காக அவன் முன்று வருடங்கள் சிறையில் வாடவேண்டிய நிப்பந்தம் ஏற்பட்டது. சிறை வாழ்வு முடிந்து அவன் வண்டன் சேர்ந்தது ஒரு பெரிய கடை. அதிலிருந்து கழிந்து போன ஒவ்வொரு விநாடியும் உறைப்பிற்கே பயன்பட்டது. புவனா அவனுக்குக் கிடைத்திருந்தால் அவனது காதல் மட்டுமே வாழ்ந்திருக்கும். ஆனால் புவனாவால் இன்று அவனது குடும்பமே நல்ல நிலையில் வாழ்கிறது. கடன்கள் எல்லாமே தீர்த்து, தங்கைகளையும் நல்லவண்ணம் வாழவைத்து விட்டான். தங்கைகளின் பின்னாள்கள் கூட வளர்ந்து விட்டார்கள். இருபது வருடத்தின் பின் தன் பிறந்த மண்ணை மிதித்தவனுக்கு தன்னைத்தவிர, அம்மாவின் அன்பைத்தவிர எல்லாமே மாறிப்போனது போல ஒரு பிரமை.

மறந்து போன, மரத்துப்போன உணர்வுகள் இந்த மண்ணிலே கால்பதித்ததும் மீளவும் மலரத் தொடங்கின. இரண்டு குழந்தைகளோடு புவனாவைக் கண்ட கணத்தில் இருந்து பெரியதேர் நிமதி பரவியது உண்மை. அவனது இதயத்தில் ரணமாய் இருந்த காதல் இப்போது தழும்பாகிப்போனது. அவனது அம்மா எத்தனையோ திருமணத்தைப் பற்றி வற்புறுத்தியும் அதனை ஏற்காது வாழ்ந்தவனது மனம் இங்கு வந்ததிலிருந்து நிலைதழுமாறுவது

என்னவோ உண்மைதான். அதுவும் மதவுடைய சின்னக் குழந்தையைக் கண்டதிலிருந்து, நன்பர்கள் யாவருமே தம்முடைய மனைவி, தம்முடைய குழந்தைகள் என்று வாழ்விலே கலந்து போனதைக் கண்டதிலிருந்து தனக்கென்னிராரு குடும்பம், தன்னுடைய குழந்தைகள் எனத் தன் மனம் ஏங்கத்திதாடங்கியது அவனுக்குப் புரிந்தது. அம்மாவும், தங்கைகளும் நிச்சயம் சந்தோசப்படுவார்கள். யார்தான் சந்தோஷப்படாவிட்டாலும் அம்மா நிச்சயமாய் சந்தோஷப்படுவா. அம்மாவுடைய குற்ற உணர்வு தன்னைப் பார்க்கும் போது வெளிப்படுவதை அவன் அறிந்ததான் இருந்தான். கவ்சரப்பட்ட குடும்பத்தில் பிறந்த ஒரு பண்பான பெண் அவனுக்குப் போதும். தனக்கு நல்லதாரு சிநேகித்தியாயும், தன் குழந்தைக்கு ஒரு நல்ல தாயாகவும் இருக்கக்கூடிய ஒரு பெண்ணை அவன் நிச்சயம் தேடிக் கண்டுபிடித்தேயாக வேண்டும். வேறு எதையும் அவன் எதிர்பார்க்கவில்லை. வெளிநாட்டு வாழ்க்கை போதும். இவ்வளவு நாளும் அடுத்தவர்களுக்காய் வாழ்ந்தவன் இனிமேல் தான் தனக்காக வாழப் போகின்றான்.

மெல்லிதாய் ஒரு திருப்தி பரவ, மெதுவாக எழுந்து கொண்டான் மகேன். அம்மாளாச்சியை வணங்கிவிட்டு கோயிலில் இருந்து நீண்டு வளைந்த செப்பனிடப்பட்ட பாதையிலே இறங்கி நடந்தான். வேலிகள், மதில்களில் படர்ந்திருந்த மல்லிகையும், மூல்லையும் மொட்டவிழந்த மனம் சன்னமாய் நாசியை நிரப்பியது. அம்மாவிடம் நாளை கதைக்கப் போவதை கோர்வையாக யோசித்தபடியே வீட்டை நோக்கி நடையைத் தூரிப்படுத்தினான்.

வழமை போலவே அந்த நாளும் விடந்தது. தன் வாழ்வின் புதிய அத்தியாயத்தை எண்ணியபடியே படுத்த மகேன் இன்னும் எழுந்திருக்கவில்லை. “மாமா, எழும்புங்கோ கெதியா. அம்மம்மா கிணற்றியிலை விழுந்தபோனா” மருமகளின் அவசரக் குரல் அவனைத் திடுக்குற்று எழவைத்தது. அவசர அவசரமாக அம்மாவை அள்ளிக் கொண்டு அடஸ்பத்திரிக்கு விரைந்தார்கள். பிரயோஜனயற்றுப் போனது, இரத்த அழுத்தம் அதிகமாகி அம்மாவின் ஒருபூம் செயலிழந்து போயிற்று. கூடவே பேசமுடியாமல் வாயும் ஒரு புறமாய் கோணிப்போயிற்று. தளர்ந்து போன அம்மாவை வீட்டிற்கு எடுத்து வந்தார்கள்.

அம்மாவின் அருகிலே இருந்த மகேன் தளர்ந்துபோன தாயின் முகத்தைப் பரிவோடு தடவி சிலும்பிப் போன தலைமயிரை ஒதுக்கிவிட்டான். “அண்ணை அம்மாவுக்கு உன்னாலை தான் கவலை” சொன்ன தங்கையை கேள்வியோடு ஏறிட்டான். “நீ இப்படியே தனிய இருக்கிறது எங்களுக்கும் கவலைதானே. நீ எதுக்கும் பிடி கொடுக்க மாட்டேன் என்கிறாய்” என்று மற்ற இருவரும் சேர்ந்து சொன்னனர்.

மகேனுக்குள் வெட்கும் பரவியது. எத்தனை வயதானாலும் அதற்கு மட்டும் விதிவிலக்கு இல்லைப்போல எனத் தனக்குள் நினைத்தவன் ஒரு சின்னச் சிரிப்போடு சொன்னான் “நான் கலியாணம் செய்வதென்று தீர்மானித்துவிட்டேன். இனி வெளியிலை போற ஜிடியா இல்லை. இஞ்சு உங்கள் எல்லோரோடையும் தான் இனி இருக்கப்போறேன்”. இதைச் சொல்லி முடிக்கையில் தனக்குள் மெல்லிதாய் சுந்தோஷம் முகிழிப்பதை உணர்ந்தான். அம்மாவின் கண்களில் தெரிந்த அந்தப் பிரகாசம் அவறுக்கு சுந்தோஷத்தையும், திருப்தியையும் அளித்தன. ஆனாலும் தங்கைகளின் மௌனத்தை உணர்ந்தவனாய் தலையை உயர்த்திய போது அவர்களின் பதற்றமான பார்வைப் பரிமாற்றத்தைக் கண்டான்.

“மாமா இந்த வயதில் உங்களுக்கு எதுக்கு கலியாணம்? எங்களுக்கே கலியாணம் செய்யிற வயதில் உங்களுக்கு நடந்தால் உலகம் சிரியாதோ” சொற்களல்ல அவை ஏரிமலைக்குழம்பு. அடிப்பட்ட வலியோடு நிமிர்ந்தவன் அவளை யாருமே எதுவும் சொல்லாததைக் கண்டு அதீர்ச்சியுற்றான். அண்ணாவும் கட்டுறவுயில் கட்டியிருந்தால் எங்களைப் பார்த்துத்தான் உலகம் சிரித்திருக்குமென்று அவர்களில் யாருமே சொல்லவில்லை. அவர்கள் யாருமே அதை ஒரு பொருட்டாகவே எடுக்கவில்லை.

“அண்ணை, தயவு செய்து வெளிநாடு போகவில்லை என்று மட்டும் சொல்லாதை. மகளுக்கு கொடுக்கப்போற வீட்டுக்கு உன்னை நம்பித்தான் அத்திவாரம் போட்டிருக்கு” என்று முத்தவளங்கு, “இவர் கூடுயைப் பெருப்பிக்கிறதுக்கு முதல் கொஞ்சம் போடவேணும் அண்ணை. நீ போய் தோயாத நிலவுகள் (சிறுகதைத்தொகுதி)

காசு அனுப்பினியென்றால் பெரிய உதவியாய் போகும்” என்று இரண்டாம் தங்கையும் சொல்லி முடிக்க நீ என்ன சொல்லப் போகிறாய் என்பது போல கடைசித் தங்கையைப் பார்த்தான் மகேன். “நீ ஏன் இவ்வளவு நானும் இல்லாமல் இப்ப கலியாணக் கதையைத் தொடங்கினாய் என்று எனக்குத் தெரியுமண்ணை” என்றவளைத் தவிப்போடும், நம்பிக்கையோடும் ஏறிட்டான் தமையன். அவனுடைய எதிர்பார்ப்பில் மண்ணைக் கொட்டியபடி தொடர்ந்தான் அவள். “அம்மாவைப் பார்த்துக்கொள்ளத்தானே? நீ ஒன்றாக்கும் யோசியாதை அண்ணா. இங்க நல்ல பிறைவேற் அடங்கத்திரிகள் இருக்கு. காசு கொடுத்தால் தங்கமாய்ப் பார்ப்பினம். நாங்களும் இடைக்கிடை போய்ப் பார்க்கலாம் என்னக்கா” என்றவள் “அப்ப நாளைக்கு இவரோட போய் ரிக்கற் விசயத்தைக் கவனி. அம்மாவைக் கவனிக்கிறதுக்காக கலியாணம் அது இதவென்று உன்னைக் கஷ்டப்படுத்தாதே” என்றுவிட்டு தாங்கள் சொல்லவதெல்லாம் சொல்லியாகவிட்டது என்ற பாவனையூடன் அறையைவிட்டு வெளியேறினர்.

கதிரையோடு சேர்த்து ஆணி அடித்தாற் போல தீக் பிரமையுற்றுப் போய் இருந்தான் மகேன். அவனது உள்ளம் அடங்காமற் பொங்கிக் கொண்டிருந்தது. தாங்கவே இயலாமல் இதயம் கனத்தது. உத்ருகளைத் தூக்கத்தை அடக்கியவன் கலங்கிப்போன கண்களுடன் அம்மாவை ஏறிட்டான். அம்மாவின் கண்கள் அருவியாய்ப் பொழிந்து கொண்டிருந்தன. தாயின் கண்களில் நிழலாட்சு தவிப்பையும், ஏக்கத்தையும், நிராகசையையும் கண்ணுற்றவன் அதற்கு மேலும் தாங்க முடியாமல் உணர்ச்சி யற்றுப்போன தாயின் கையிலே முகத்தை வைத்து அழுத்தொடங்கினான்.

தாயை நினைத்து, புவனாவை நினைத்து, மலராமல் கருகிப் போன தன் காதலை நினைத்து, கேள்விக்குறியாகிப் போன தன் வாழ்வை நினைத்து, சுயநலம் பிடித்தலையும் தன் சுற்றுத்தாரை நினைத்து, இளமையைத் தொலைத்து இந்த அற்பர்களுக்காக உழைத்துழைத்து ஓடான தன்னை நினைத்து மகேன் அழுத்தொடங்கினான்.

மனமிகொற்றுமன்றிகள்

அதித்வரி சிகிச்சைப் பிரிவில் சாந்தி ஜீவமரணப் போராட்டத் திலிருக்க, அவளது முடிவுக்கான காரணம் என்னவென்று அவர்களில் யாருக்குமே தெரியவில்லை. கண்ணீர் வற்றியவளாய் ஒரு முலையில் துவண்டு கிடந்தாள் பெற்றவள். விடை தெரியாச் சோகத்துடன் தவித்தலைந்தன உறவுகள். குழந்தைத்தனம் வறிய வறிய இவனும் நின்றுகொண்டிருந்தான். அந்த நேரத்தில்தான் கூறாவளியாய்ப் பிரவேசித்தாள் தீவ்யா. நேராக இவனிடம் தான் வந்தாள். அவள் பார்வையின் அக்கினி வீச்சம் தாளாமல் தன் பார்வையைத் தாழ்த்திக் கொண்டான் இவன். “பா.....வீ, அவளின்றை வாழ்க்கையை நாசமாக்கிப் போட்டியேடா. அவனை இவ்வளவு தூரம் வதைச்சதுக்குப் பதிலா நீ ஒரேயடியா சாக்காட்டியிருந்தால்கூட நான் சந்தோஷப்பட்டிருப்பன். நீ எல்லாம் மறுசப் பிறப்பே இல்லை. மிருகம், வெறிபிடிச்ச மிருகம்” என்றபடி மதிந்திருந்து அழுத்தொடங்கியவளின் முகத்தை நிமித்தினாள் சாந்தியின் அன்னை. வற்றாமல் வறிந்த கண்ணீரைத் தடைத்த படியே, சாந்தி தனக்கு எழுதியிருந்த கடைசிக் கடிதத்தை நீட்டினாள் தீவ்யா. நடுங்கும் கரங்களாலே கடிதத்தை வாங்கிப் படிக்கத்தொடங்கியவளின் முகம் வெளிறத் தொடங்கியது. அவனது பெற்றோர்கள் வீடியமறிந்து ஓடோடி வந்தனர். நடந்ததை எல்லாம் கேள்வியிற்ற பின் இவன் பக்கமே திரும்பவில்லை.

எச்சிலை மெல்ல வீழங்கியபடி, நாவால் உதட்டை ஈரமாக்கிக் கொண்டவன் மெல்ல அழைத்தான் “அ...ப...பா” இவனது அழைப்புக் கேட்டுத் திரும்பியவர் “உன்னை இன்டையோட தலைமுழுகிட்டன். இனி உனக்கும் எனக்கும் எந்த சம்பந்தமுமில்லை” என்றுவிட்டுத் தாயையும் இழுத்துக்கொண்டு அப்பாலே சென்றுவிட்டார். இவனுக்கு எதுவுமே புரியவில்லை. தலைகூற்றுவது போல ஒரு உணர்வு. கறுப்புப் போர்வை

ஒன்று முகத்திலே விழுந்ததபோல ஒரே கறுப்பு. உள்ளே வெளியே எங்கும் கறுப்பு. அந்தக் கறுப்பிலே வெளுப்பாக இல்லை நெருப்பாகத் தெரிவது யார்? பூஜா, அர்ச்சனை, சரண்யா..... அடுத்தது யார்..... சாந்தியும். பூஜாவைப் பார்த்தது அவளோடு பழகியது, அர்ச்சனாவை விரும்பியது, அவளை விட்டு விலகியது சரண்யாவில் ஆசைப்பட்டது, அவள் அலட்சியப்படுத்தியது, சாந்தியை வதைத்தது எல்லாமே கறுப்புக்குள் வெளுப்பாய் கண்முன்னே விரிந்தது.

அவனுக்கு எப்போதும், எதிலும் இரண்டு மனம். எதிலுமே அவன் திருப்தியடைந்ததில்லை. எப்போதும் அலைபாய்கின்ற நிலையற்ற மனம். உடுப்பு வாங்கப் போனால் நீல சேர்ட் எடுப்பதா இல்லை பச்சை சேர்ட் எடுப்பதா என்று குழும்புவான். வெகுநேரம் யோசித்தபின் நீல சேர்ட்டை வாங்கிக்கொண்டு வருவான். ஆனால் நீலம் கைக்கு வந்தபின் அவனுக்குப் பச்சைமீது விருப்பம் வரும். எது தனக்குரிய சரியான தேர்வு என்பதைத் தெளிவரப் புரிந்துகொள்ள முடியாத ஒரு குழுப்பநிலை அவன் பிறப்பிலிருந்தே தொடருகின்ற விடயமாகிவிட்டது. அவன் பெற்றோர்களுக்கு ஒரேயொரு பின்னள். அந்தச் செல்லமும், செல்வமும் தந்த துணியில் அவன் கேட்ப தெல்லாம் கிடைத்துக் கொண்டிருந்தன. ஆசைப்படுவது கிடைக்கா விட்டால், கிடைத்ததை வைத்ததுத் திருப்திப்படு என்பர்கள். ஆனால், இவன் கதை எல்லாவற்றுக்கும் அப்பாற்பட்டதாயிருந்தது. ஆசைப்பட்டது கிடைத்து விட்டால் இவனுக்கு அதிலிருந்த ஆசையே போய்விடும். அடுத்து, கிடைக்காத ஒன்றை நினைத்து ஏங்கத் தொடரங்கிவிடுவான்.

அவன் கல்லூரியில் படித்துக்கொண்டிருந்த காலம். இளமையின் பூரண செல்வாக்குப் பெற்றிருந்த கட்டிளமைப் பருவம். மிகமிக அமைதியாய், மென்மையுருவானவளாயிருந்த பூஜா அவன் மனதைக் கவர்ந்தான். சின்ன அதட்டல்கள், மிரட்டல்களுக்கில்லாம் கண்களில் நீர் கோர்க்க, மிரண்டொதங்கும் அவனை அவனுக்கு மிகமிகப் பிடித்தது. அதுவும் சினிமாக்களும், ரீவியும் பெண்ணை வரைவிலக்கணப்படுத்துவது போல் அவள்

இருந்தது அவனுக்கு மிகவும் பிடித்திருந்தது. அவனை எப்படியாவது கவர்ந்து விட வேண்டுமென்று கூடும் பிரயத்தனப்பட்டான். பூஜாவும் மெல்ல மெல்ல அவனைக் காதலிக்க ஆரம்பித்தான். அவர்களது காதல் மிகவும் சுவாரசிய மானதாய் வளர்ந்து கொண்டிருந்தது. அவனது குழந்தைத்தனமான போக்கும், மென்னமையான சுபாவமும் அவனை மிகவும் கவர்ந்தது. ஆனாலும் அந்த ஈர்ப்புசுக்தி அவனைப் பற்றியிருந்தது கொஞ்சக்காலத்திற்குத்தான். பூஜாவை விரும்பக் காரணமாயிருந்ததையே, நான் செல்லச் செல்ல அவனுக்கு அலுப்பையும், சலிப்பையும் கொடுத்தன. தொட்டதற்கெல்லாம் மிரள்கின்ற அவனது குணமும், ஏடுத்திதற்கெல்லாம் கண்ணீர் விடுவதும் இப்போது அவனுக்கு ஆத்திரத்தையே உண்டுபண்ணின. ஒரு தொட்டாற்சிறைங்கிப் பெண்ணோடு தான் இனியும் பழகவிரும்பவில்லை என்று அவளிடம் சொல்வதற்கான தருணத்தை எதிர்பார்த்திருந்தான் அவன். போயும் போயும் பூஜாவைக் காதலித்தது தான் தானா என்பதே அவனுக்குச் சந்தேகமாயிருந்தது.

ஆனால் அதற்கிடையில், அவன் சொல்வதற்கிடையில், வெளிநாட்டிலிருந்த தந்தையின் அழைப்பின் பேரில் குடும்பத்தோடு பூஜா வெளிநாடு செல்லவேண்டிய சூழ்நிலை உருவானது. விடைபெறும் நேரத்தில் அடக்கமுடியாமல் அழுதழுத சோந்தவளாய், மறந்துவிடாமல் கிழமைக்கு ஒரு கடிதம் எழுதச் சொல்லிவிட்டு, சோகத்தோடு விடைபெற்றாள் பூஜா. தொல்லை விட்டது என்ற அளவற்ற சந்தோஷத்துடன் அவன் சொன்ன எல்லாவற்றுக்கும் தலையாட்டியபடி விடைகொடுத்தான் அவன். அடுத்த வந்த நாட்களில் பூஜா என்றிராகுத்தி தன்னுடன் படித்ததையோ, அவனைக் காதலித்ததையோ முற்றாக மறந்துவிட்டான்.

அடுத்தடுத்த வருடங்களில் அவன் கவனம் திரும்பியது அர்ச்சனாவிடம். அவனது தறுதறுப்பும், வெடுக்கிவெடுக்கென்ற பேச்சும் அனைவரையும் கவருபவை. அதிலும் அவனது நிர்ணயும், துணியும் யாருக்கும் இலகுவில் அமையும் குணங்கள்ல. மைதானம் பெற்றிருத்த மகவு போல விளையாட்டும், அர்ச்சனாவும் பிரிக்கப்படமுடியாத இரட்டைப்பெறவிகள். குறித்ததோர் விளையாட்டுத்தான் என்ற எல்லைக்குள் எப்போதும் அவன் நின்றத்தில்லை. கட்டுப்புருத்த இயலாத காட்டாற்று வெள்ளம்போல் அவன்

கட்டுப்பாடுகள் அற்றவளாயிருந்தாள். இவனுக்கோ விளையாட்டின் அரிச் சுவடியே தெரியாது. பிரகாசமாய் சுவாலிக்கும் நட்சத்திரமாய் இருந்த அவளைத் தார நின்று ரசிக்க முடிந்ததே தவிர தணிந்து அருகில் செல்ல முடியவில்லை. அவனுக்கும் இவனுக்குமிடையில் ஒன்றால் இரண்டால் பல தடுப்புச் சுவர்கள் தாண்டப்பட வேண்டியனவாய் இருந்தன. அதையே அவன் ஒரு சுவாலாக ஏழுத்துக்கிளாண்டான். பலபேர் அவளை மானசீகமாய் தமக்குள் அறாதனை செய்ய, இவன் மட்டும் அவளை நெருங்குவதில் முனைப்பாயிருந்தான்.

நண்பர்களாக அறிமுகம் ஆனதே இவனுக்குக் கிடைத்த ஒரு பெருவெற்றி. நண்பர்களாகிச் சிலகாலம் சென்றபின், ஒரு அந்திப்பொழுது வெளிச்சுத்திற்கு விடையளிக்கும் நேரத்தில் அவன் சொன்னான் “உண்மையைச் சொல்லப்போனால் எனக்கு எந்த விளையாட்டும் தெரியாது. அதுகளில் இன்ட்ரெஸ்ட்டும் இல்லை. அடாால் உங்களைக் கண்டதிலிருந்து உங்களோட பழகத்தொடாங்கினதெயிருந்து எனக்கு அதிலெயில்லாம் ஓர் தனி விருப்பமே வந்திட்டுது” அவன் சொன்ன விதம் அவனுக்குப் பிடித்திருக்க வேண்டும். அல்லது அவனது குழந்தைத்தனமான முகபாவம் அல்லது அவன் சொன்னதெல்லா உண்மை ஏதோ ஒன்று அவனை அவனுக்குப் பிடித்துப் போயிற்று. அதன்பிறகென்ன? நிறைப் பரப்பி நின்ற மஞ்சள் கொண்றைகளும், ஜூஸ்கிறீம் கடைகளும் அவர்களது காதலுக்கு மௌனமான சாட்சிகளாய் இருந்தன.

காதல் வந்தவர்கள் யாருமே அதன் அடிப்படை விதிகளுடன் முரண்பட்டுப் போவதில்லை. அர்ச்சனாவும் அதற்கு விதிவிலக்கல்ல. அவன் தன் காதலுக்கு நேர்மையானவளாய் இருந்தாள். காலம் மெல்ல நகர்ந்து கொண்டிருந்தது. அர்ச்சனா நினைத்தாள் காலத்துடன் சேர்ந்து காதலும் வளர்ந்து கொண்டிருப்பதாக.

அடாாலும் இவனுக்கு இப்போதெல்லாம் பூஜாவின் நினைப்பு அடிக்கடி வரத்தொடாங்கிவிருந்தது. அவன் அடிக்கடி பூஜாவின் மென்மையையும், அமைதியையும் அர்ச்சனாவின் துணிவோடும் நிமிர்வோடும் ஒப்பிட்டுப் போயாத நிலவுகள் (சிறுகதைத்தொகுதி)

பார்த்தான். அரச்சனாவை ஒரு அத்டலிலும், மிரட்டலிலும் அடக்க அவனால் முடிவதில்லை. இன்றும் சொல்லப் போனால் அவனை அதுட்டவும், மிரட்டவும் ஏதோ ஒன்று அவனைத் தடுத்தது. அவன் தன்னுடைய கட்டுப்பாட்டுக்குள் இருக்கவேண்டுமென்று அவன் விரும்பினான். அவனது பொறுமை மெல்ல மெல்லக் கூரைந்துகொண்டு வந்தது. இத்தனை வருடங்களாய் பூஜை அனுப்பி வைத்த குடிதங்களுக்குப் பதில் போடாததில், அவனது குடிதங்களும் தேய் சிறையாகிக் கடைசியில் வருவதேயில்லை. ஆனால், அவன் மறக்காமல் தன்னுடைய திருமண அழைப்பிதழை அனுப்பியிருந்தான். அதுவும் “அன்பின் அர்த்தத்தை அறியமுடியாதவனுக்கு” என எழுதி அடிக்கோடிட்டு, அவன் பூஜைவை அரச்சனா வடிவில் தேடினான். ஆனால் அரச்சனா அரச்சனாதான். பூஜை பூஜைதான்.

அரச்சனாவுக்குத் தான் இன்றும் இன்றும் உயரத்திற்குப் போகவேண்டுமென்ற அவா நிறையவேயெயின்டு. அதற்கான முயற்சிகளில், பயிற்சிகளில் ஈடுபடும் நேரங்களில்தான் இவன் அவனைச் சந்திக்க அழைப்பான். அவன் தயவோடு மறுப்பாள். சின்னச்சின்ன உரசல்கள் தோன்றின. அந்த நேரத்தைத் தவிர வேறு எந்த நேரமென்றாலும் சரி இவன் சொல்கின்ற வேளைகளில் “எனக்கு அந்தநேரம்தான் வசதிப்படும்” என்று கூராக மறுப்பான் இவன். விடயம் எல்லை மீறிக்கொண்டிருந்தது. அன்று அவனது பிறந்த நாள். அவனைச் சந்திக்க அவன் வரவேயில்லை. ஒரு வாழ்த்துக்கூட அனுப்பியிருக்கவில்லை. வழமையாகத் தாங்கள் சந்தித்துக்கொள்ளும் இடங்களினால்லாவற்றிலும் தேடியும் அவன் இல்லாத போகவே மனவருத்துடன் திரும்பினாள் அவன். அடுத்தநாள் மிகக்கஷ்டப்பட்டு அவனைத் தேடிக் கண்டுபிடித்தான். “என்றை பிறந்தநாள்கூட உங்களுக்கு மறந்துபோச்கதே உங்களுக்கு என்ன நடந்தது” இதை அவன் மெய்யான வருத்தத்துடன் தான் கேட்டாள். “எனக்கு நேரமில்லை அந்தப்பதில் அவனை அசரவைத்தது. “இல்லை, உங்களுக்கு என்னிலை ஏதோ கோபம் அப்பிடித்தானே? என்ன கோபம் என்னில்” அவனது விரல்களோடு தன் விரல்களைக் கோர்த்து அழுக பார்த்தபடியே மெல்லக் கேட்டாள். முர்க்கத்தனமாய் தன் விரல்களை உருவிக் கொண்டான் இவன். “நீ சொல்லுற நேரத்தில் உம்மை வந்து பார்க்கிறதுக்கு நானென்றும் இளிச்சவாயன் இல்லை. உமக்கு நான் தேவையோ இல்லையோ

இப்ப அதுதான் கதை. நான் தேவையியன்டா உதுகள் எல்லாத்தையும் விட்டுவிட வேணும். இல்லை உமக்கு மற்றுதுகள் முக்கியம் என்றால் என்னை விட்டுவிடவேணும்” என்று சொல்லிக்கொண்டு போனவனை அதீச்சியோடும், ஆச்சரியத்தோடும் பார்த்துக்கொண்டிருந்தாள் அர்ச்சனா.

கண்களில் நீருடன் தன்னிடம் கெஞ்சுவாள் என நினைத்தான். எனக்கு எல்லாவற்றையும் விட நீங்கள்தானே முக்கியம் என்று சொல்லுவாள் என நினைத்தான். ஆனால் அவன் ஏமாந்து போனான். “என்னுடைய லட்சியத்தையடைய நீங்கள் எனக்கு ஒத்துழைப்பீர்கள் என நினைத்தேன். ஏனைனில், ஆரம்பத்தில் அப்படிச் சொன்னதும் நீங்கள்தான். வார்த்தை தவறிவிட்டீர்கள். அடிக்கடி மனம்மாறும் உங்களோடு கைகோர்த்து நடக்கும் வாழ்க்கை எனக்குத் தேவையில்லை” என்றவள் தனக்கேயுரிய கும்பீரத்தோடு எழுந்தாள். இன்றில்லாவிட்டாலும் என்றாவது அவள் தன்னிடம் வருவாள் என அவன் நினைத்தான். ஆனாலும், அதன் பிறகு அவள் அவனைச் சுந்திக்கவேயில்லை. அவனுக்கு அப்போது சின்னதாய் ஓர் வருத்தம் நினுங்சில் பரவியது உண்மைதான். பூஜாவைப் போல அர்ச்சனாவையும் தவறவிட்டு விட்டோமோ என்று.

இப்போதெல்லாம் அர்ச்சனா அதிகம் பேச்ப்புவளாயிருந்தாள். மனதில் ஏற்பட்ட ரணமோ அஸ்தலு வேறு ஏதேநும் காரணமோ தெரியவில்லை. அந்த நட்சத்திரம் மிகமிகப் பிரகாசமாய் ஜோலிக்கத் தொடங்கியிருந்தது. அதிலும், அதன்பின் வந்த நாட்களில் அர்ச்சனா தன்னுடைய துறையைச் சேர்ந்த ஒருத்தனோடு அதிகமாய்க் காணப்படுவதாக அவன் கேள்விப்பட்டான். நம்புவதற்கு அவனுக்கு மிகக் கவுத்தமாயிருந்தபோதும் தன் கண்ணாலே கண்ட பின்னர் நம்பியேயாக வேண்டியநிலை. நிராகாசயுற்ற மனம், பொறாமைத் தீவின் தகிப்பு வளையத்துள் சிக்கிக்கொண்டது. தனக்கும் அவனுக்கும் முன்னர் இருந்த உறவைப் பற்றி அந்த “அவனுக்குப்” பலவிதங்களில் தெரியப்படுத்தினான். அங்கே எந்தச் சஸ்னமும் உண்டாகவில்லை. இவனுக்கு என்ன செய்வதென்றே புரியவில்லை.

மப்பும், மந்தாரமுமாய் இருந்த ஓர் மத்தியான நேரம். காய்ந்த சுருகுகள் புறப்படுத்தபடி பறந்து திரிந்தன. சைக்கிளில் சென்றுகொண்டிருக்கையில் தேயாத நிலவுகள் (சிறுகதைத்தொகுதி)

அவர்களைக் கண்டான். மஞ்சள் பூக்கள் பூத்து நிறைந்த வயதான யூவரசு மரத்தினடியில் சங்கீதமாய் ஒலித்தது அவளது சிரிப்பு. சொர்க்கத்தின் அருகே நிறப்பு போன்ற பிரமையுடன் கண்ணிலும் சிரிப்பிலும் காதல் வழிய அவளருகே அவன் நின்று கொண்டிருந்தான். கொத்திலையின் உச்சத்துக்கே போய், பொறுமையிழந்து கொண்டிருந்தான் இவன். “இவளைப் பற்றி உமக்குத் தெரியாது. காலத்துக்குக் காலம் ஆள் மாத்திறத்தான் இவனுக்குவேலை” சொற்கள் வெடித்துக் காற்றோடு கரைந்தன. அவனும், அவளும் ஒருவரை ஒருவர் பார்த்துக் கொண்டனர். அவளது பார்வை அவனுக்கு எதனையோ உணர்த்தியிருக்க வேண்டும். “உங்களுக்கு என்ன பிரச்சனை” அந்தக் கேள்வியே இவனுக்கு விளங்கவில்லை. “நான் சொன்னது விளங்கேல்லையா உமக்கு” அளவுக்கு மிஞ்சிய அதுத்திரத்தில் வார்த்தைகள் சீதறின. அவன் சின்னதாய்ச் சிரித்தான். “அர்ச்சனா உங்களைப் பற்றி, உங்களோட பழகின்றதைப் பற்றி எனக்குச் சொல்லியிருக்கிறா.....” அவன் முடிப்பதற்குள் இவன் அவசரமாய்க் குறக்கிட்டான். “வெறும் பழக்கமில்லை காதல். இவன் என்னைக் காதலிச்சவன். இப்ப உம்மோட திரியிற மாதிரி என்னோடயும் திரிஞ்சவன்...” கோபமும், பொறுமையும், அவரசுமும் அவனை விகாரமாய்க் காட்டன. அவனுடைய அந்தக் குழந்தைத்தனமான முகம் எங்கோ தொலைந்து போயிருந்தது. “உங்களைக் காதலிச்சது, உங்களை விட்டு விலகியது, ஏன் விலகியது எல்லாம் எனக்குத் தெரியும். வேறு ஏதாவது சொல்ல வேண்டியிருக்கிறதா” என்று நிதானமாகக் கேட்டவன் “அர்ச்சனா, வாரும் போகலாம்” என்றபடியே சைக்கிளைத் திருப்பினான்.

போவதற்கு முன்னர் அர்ச்சனா ஒருதரம் இவனை நேருக்கு நேர் பார்த்தான். அந்தப் பார்வையில் தான் சாக்கடையில் நெரியும் புழுப் போலாகுவதை அவன் யரணமாயுணர்ந்தான். அந்தப் பார்வை அவனை எந்த வேலையிலும் ஒருமுகப்படுத்தவிடாமல் எங்கும் தொடர்ந்தபடி இருந்தது. அர்ச்சனாவின் முன், அவனுக்கு முன் தான் ஒரு பொட்டாகக் குறுகிப் போனதாயுணர்ந்தான் அவன். யாருக்கும் அவவளவு எளிதில் கிடைத்து விடாத அர்ச்சனா தனக்குக் கிடைத்திருந்தும் அவளை கைநழுவு விட்டதை நினைத்து இப்போது கவலைப்பட்டான். அந்த நிராசையும், தவிப்பும்

அர்ச்சனாவைப் போலவே ஜூலிக்கும் இன்னொரு நடச்திரத்தை தனதாக்கிக் கொள்ள வேண்டுமென்ற வெறியை அவனுக்கு ஊட்டின. அவன் இரதேநூம் வேங்கையாய் வாய்ப்பிற்காய் காத்திருந்தான்.

சரண்யா, அவள் சாதாரணப் பெண்களிலும் வித்தியாசமானவர். அவளது சிந்தனைகள், எழுத்துக்கள் சின்னவள் என்ன வட்டத்திலிருந்து அவனை விலக்குவது வைத்தது. எல்லோரிலும் அவள் தனித் தன்மையானவளாய் விளங்கினாள். அவளது பார்வையில் தாங்கள் சின்னவர்கள் என்ற நினைப்போ அல்லது அவனுக்கு சரிசமாய் பேசுமானவு தங்களுக்கு விஷய ஞானமில்லை என்ற நினைப்போ தெரியவில்லை. சரண்யாவை வித்தியாசமானவளாய்க் கணித்து அவனுக்கென்றொரு தனியிடத்தை ஒதுக்கியது சமுகம். இவன் குழந்தைத்தனம் வழியும் தன்முகத்தோடு மெல்ல மெல்ல அவனை அண்மித்தான். ஆறாணவும் அவனுக்கு முதல் பார்வையிலேயே ஏனோ இவனைப் பிடிக்கவில்லை. வலியவந்து கடைப்பவனோடு முகம் திருப்ப முனையாமல் சாதாரணமாய் இருக்க முயன்றாள் சரண்யா. அவன் தான் படிக்கும் பத்திரிகைகள் தான் உலகத்தில் உயர்வான இலக்கியங்கள் என்ற தொனியிலே பேசுவது அவனுக்கு மிகமிக அவஸ்ததயை அளித்தது. சரண்யாவோடு தானிருந்து இலக்கிய விவாதம்? செய்வதை மற்றவர்கள் புதுமையாய் நோக்குவது வேறு அவனுக்கு கார்வத்தையும், பெருமையையும் அளித்தது.

அவன் தன்னிடம் எதையோ எத்தொர்த்துதான் பழகுகிள்ளான் என்று சரண்யாவிற்குத் தெரிந்தேயிருந்தது. ஆறால், அது காதலாயிருக்கும் என்று அவள் கொஞ்சம்கூட எதிர்பார்த்திருக்கவில்லை. எனவே, ஒருநாள் அவன் தயங்கித் தயங்கி விஷயத்தைப் போட்டுடைத்தபோது அதீர்ச்சியில் அவனுக்குப் பேச நா எழவில்லை. இவ்வளவு நாளும் புரியாத புதிருக்கு விடை கண்ட நிம்மதி அவனுக்கு. நிதானத்தோடும், தெளிவோடும் பேசத் தொடங்கினாள். “நான் உங்களோடு பழகின்ற ஒரு நண்பர் என்ற முறையில் தான் நட்பைற் தவிர அதிலே எந்தக் கலப்பும் இல்லை. நானும், நீங்களும் நண்பர்களாக மட்டும்தான் இருக்குமுடியும். தயவுசெய்து இதைச் சரியாப் புரிஞ்சுகிளாள்ளங்கே” என்றவளிடம் “ஏன் எனக்கு என்ன குறை சரண்யா?

நான் உங்களைப் பூப்போல வைத்திருப்பேன்” இரக்காத குறையாய் யாசித்தான் இவன். அவனுக்கு அவன் மீது பரிதாபம் வந்தது. “காதல் என்பது பிச்சை கேட்டு வாறதில்லை. அது கேட்டு வாங்கிற பொருளுமில்லை. அது தானா வரவேணும். வற்புறுத்தி அதை வரவைக்குமுடியாது” என்றபடி எழுந்தான். இவன் வாய்ப்பேசமுடியாமல் அவனையே பார்த்துக்கொண்டிருந்தான். பூஜாவும், அர்ச்சனாவும், சரண்யாவும் ஏதோ ஒருவிதத்தில் தன்னைத் தண்டித்ததாய் உணர்ந்தான். அப்பாவியான தன்னை அவர்கள் மிக இலகுவாக வஞ்சித்து விட்டதாய் நினைத்து வன்மம் கொண்டான் அவன். ஒட்டுமொத்தப் பெண் களிலும் அவனுக்கு வெறுப்புத் தோன்றியது. இந்த நிலையில் அவனுக்குப் பொறுப்பு வரவேண்டும் என்பதற்காக திருமணம் செய்து வைத்தார்கள். சாந்தி பேருக்கேற்றபடி மிகுமிகச் சாந்தமானவளாயிருந்தாள். ஆனாலும், அவனுக்கு அவனைப் பிடிக்கவேயில்லை கொஞ்சம்கூட. குழந்தைத்தனமான பால் வடியும் முகத்தோடு அப்பாவி போன்று வெளித்தோற்றமும், இதயம் மழுக்க வக்கிரமான உணர்வுகளையும் கூறந்த அவனிடம் பலிக்கடாவாய் மாட்டிக் கொண்டாள் சாந்தி. வெளியே சொல்லமுடியாத சித்திரவதைகளால் தவித்துப் போனாள். வெறிபிடித்த மிருகமான அவனுடன் வாழும் வாழ்க்கைக்கு ஆதரவு தர கண்ணீர் மட்டுமே அவனுக்குத் துணையாயிருந்தது. தன்னால் தாங்கக் கூடிய எல்லைகள் கடந்துகொண்டிருந்தபோது தாயிடம் மெல்லப் பேசினாள் “அ...ம்மா, நான் உங்களோட வந்து இருக்கட்டுமாம்மா” அம்மா அதீந்து போனாள்.

“உனக்கு என்னடி நடந்தது. அந்த மனுசனோட வாழுறதில் உனக்கு அப்பிடி என்ன கல்டம்....” தொடர்ந்து கொண்டுபோன அம்மாவை நெஞ்சுச்தை இறுக்கும் துக்கத்தோடு நிறுத்தினாள். தன்னுடைய சித்திரவதைப் படும் வாழ்வைப் பற்றி அம்மாவிடம் எதைச்சிசால்ல? எதை விட? “உங்களுக்குள்ளே ஏதேனும் பிரச்சினையே?” அம்மா பதறியபடி கேட்டாள். வறண்டு போன சிரிப்பொன்று இதழ்விரிக்க மெல்லமராய் இல்லையெனத் தலை யாட்டினாள் சாந்தி “வாழ்க்கை என்றால் பலதும் பத்துமாய் பிரச்சனைகள் இருக்கத்தான் செய்யும். அது எல்லா வீட்டிலயும் நடக்கிற ஒன்று. நீதான் கொஞ்சம் ஈளவித்து, கவனமாய் நடக்கவேணும் செல்லம்....” அம்மாக்களுக்கே உரிய தலைப்போடு தலை தடவியபடி சொன்ன அம்மாவின் மதியில் முகத்தைப் போன தேயாத நிலைகள் (சிறுக்கதைத்தொகுதி)

பதித்துத் தன் சோகங்களை எல்லாம் கரைக்க முயன்றிகொண்டிருந்தாள் சாந்தி.

அவனோ அவலை நினைத்து உரலை இடிக்கும் கடத்தோல யாருக்கோ தண்டனை கொடுப்பதாய் நினைத்து இவளைக் கசக்கிப் பிழிந்து கொண்டிருந்தான். அவனது அருகாமையின் ஓவ்வொரு விநாடியும் அவனுக்கு நரகம் எதுவென்பதை அடையாளம் காட்டின. இனிமேலும் இவற்றை எல்லாம் அனுபவிக்கத் தனக்குத் திராணி இல்லை என்பது போல தான்பட்ட வேதனைகள், அனுபவித்த சித்திரவதைகள், வாழ்வின் அவலம் பற்றி விரிவான ஒரு கடிதம் எழுதி தன் சிநேகிதி திவ்யாவிற்கு அனுப்பி வைத்துவிட்டு, தூக்க மாத்திரைகளின் பிடிக்குள் நிம்மதியைத் தேடிக்கொண்டாள் சாந்தி.

“சாந்திக்கு நினைவு வந்திட்டுது”யாரோ அவனைப் பிடித்து உலப்புகிறார்கள். கண் திறந்தவனுக்கு குழந்தைவர்கள் யாவருமே சாந்தியாய்த் தோன்றினர். ஓன்றால்ல, பத்தல்ல பல நாறு சாந்திகள். வீஸ்வருபமாய் சிரித்தபடியே அவனை நோக்கிக் கைகளை நீட்டி நெருங்கி வந்துகொண்டிருந்த அவர்களது தோற்றமே அவனுக்குப் பெரும்பீதியை உண்டுபண்ண, குழு நின்றவர்களை அவசரஅவசரமாய் விலக்கித் தன்னியபடி வெரிபிடித்தவனைப் போல ஒடத்தொடங்கினான் அவன்.

ஈந்துப் பூங்கள் பரிப்பதற்கவீல்....

“அம்மா, எனக்கு அஞ்ச ரூபா காசு வேணும்” சமைத்துக் கொண்டிருந்த சுசியின் கண்ணத்தோடு கண்ணம் இழைத்தவாரே குழந்தை பிரபாவின் கெஞ்சல்.

“என்னத்துக்கு உனக்கிப்ப காசு? சுசி கேட்கின்றாள். பள்ளிக் கூடத்துடியால் ஜஸ்ப்ரஹவான் போறதம்மா, எல்லோரும் குடிக்கிறவை. எனக்கும் அதையா இருக்கு. நானும் குடிக்கவேணும், தாறியனே” எதிர்பார்ப்புடன் கூடிய குழந்தையின் கெஞ்சல். “இப்ப இல்லையம்மா, நான் நாளைக்குத் தாறன்” தாயின் பதிலாலே பிரபாவின் முகம் சுருங்கிவிடுகின்றது. பிரகாசமாய் உருளும் அந்த மனிக்கண்களில் ஏக்கழும், நிராசையும் நிழலாடின. “சரியம்மா நாளைக்குத் தாங்கோ” மெல்லத் திரும்பினாள் பிரபா. இதுதான், இதுவேதான் சுசியால் தாங்கழுடியாத துன்பம். ஏனைய பிள்ளைகளைப் போல் பிடிவாதம் பிடித்தாலோ, நினைத்து முடிந்தேயாக வேண்டும் என்று அடம்பிடத்தாலோ பிரபாவின் முதுகில் இரண்டு அறை வைத்து அடத்திரத்தைத் தீர்த்துக் கொள்ளலாம். அறனால், பிரபா பெரிய மனதுடன் சொன்னதைக் கேட்கும் குழந்தை. அவள் கேட்பதை தன்னால் செய்யமுடியவில்லை எனில் தடித்துப் போவாள் சுசி. இன்றும் அப்படித்தான் கண்ணீர் திரையிட எழுந்து மருந்துக் கொன்று வைத்திருந்த காசில் ஐந்து ரூபாவை எடுத்து பாடசாலைக்கு அடியத்தமாகும் மகளின் பிஞ்சக்கைகளிலே வைத்தாள்.

பூரித்து நிமிந்த பிரபா தாயின் தலையை இழுத்து கண்ணங் களிலே முத்தமிட்டாள். உலகையே வென்றுவிட்ட மகிழ்ச்சி பிரபாவின் முகத்திலே. “அம்மா போட்டு வாறன்” வெண்ணிறைச் சீருடையில் சின்ன தேவதையாய் நகரும் தன் செல்லமகளைப் பார்த்தபடியே நின்றாள் சுசி.

இப்படித்தான் அவளது கணவன் கபிலன். சின்னச்சின்ன சந்தோஷத்தில் கூட அவன் மனம் நிறைந்துவிடும். அவனும் அவர்களுடைய குழந்தையும்.... அவர்களைப் பொறுத்தவரையில் வீடுதான் உலகம். அவர்கள் சந்தோஷ மிகுதியில் தங்களையே மறந்த காலமிது. எல்லாமே கபிலன் கணாமல்போனோர் பட்டியலில் சேர்க்கப்படும் வரையில் தான். வளர்பிறையான வாழ்வின் சந்தோஷம் அமாவைாசயானது அப்போது தான். குழந்தவிகாஸ்ட் கரிய இருளில் இருந்து திக்குத்திரை தெரியாது சுசி தடுமாறியபோதுதான். முன்னர் நடந்தவை யாவும் பொய்யாய், கணவாய், பழங்கதையாய் முன்னே நீண்டது வெளிச்சமேயில்லாத வாழ்க்கை. கணவன் இருக்கின்றானா, இல்லையா என்பதே சுவிரத் தெரியாது அவன் இன்று வருவான், நாளை வருவான் என்ற எதிர்பார்ப்பில் நகர்கின்றது வாழ்க்கை. நெற்றியில் குங்குமம் இடுவதா, வேண்டாமா? திரிசங்கு நிலை இங்கே வாழும் பல பெண்களைப் போல. நெஞ்சுக்குள் உறுத்தும் முன்னாய் எப்போதும் ஓர் அவஸ்தை. படாத பாடுபட்டு உழைத்து ஓர் கவளம் வாயுள் வைக்கும்போது கணவனின் நினைப்பு வரும். அவனுக்கு சாப்பாடு? அவனுக்குச் சாப்பாடு கிடைக்குமா? அவன் சாப்பிடுவானா? இதற்குமேல் சாப்பாடு உள்ளே போகாது. கடவுளே, என்றை கணவனை கெதியிலே என்னட்டைக் கொண்டுவந்து சேர்த்திடு. கண்ணிர் வழிந்து சோற்றோடு கலக்கும். இந்த நரகவேதனை போதும். எதிரிக்கும் வேண்டாம் இந்நிலை என்று இதயம் ஓலமிடும். பிரபா என்ற பற்றுதல் மட்டும் இல்லாதிருப்பின் அழுதமுதே அவன் செத்திருப்பாள்.

இப்போது அவனுக்கு அழுகை வந்தது. சாதாரண அழுகையல்ல. பிரவாகமாய் பொங்கும் அழுகை. கேவிக்கேவி அழுதபடியே ஓடிப்போய் கபிலனின் படத்தை எடுத்து வெறிபிடித்தவள் போல அணைத்துக் கொள்கிறார். “என்னால் முடியேல்லையப்பா, நீங்கள் கெதியாய் வந்திடுங்கோ, கெதியா.... வ...ந்...தி....டு...ங்....கோ” விழுமி விழுமி அழுது தன் சோகத்தைக் கரைத்தபடியே சுசி.

பன்னிற்கூடத்தில் ஜஸ்பதும் வாங்குவதற்காய் அம்மா தந்து விட்ட காசை அடிக்கடி ரகசியமாய் எடுத்துப் பார்க்கின்றாள் பிரபா. பக்கத்தில் இருந்த தன் சிநேகிதியிடம் இரகசியமாய்ச் சொன்னாள் “நானும் இன்றைக்கு தோயாத நிலவுகள் (சிறுகதைத்தொகுதி)

ஜஸ்பழம் குடிப்பேன்”பெருமை வழிகின்றது. நான் இன்றைக்கு காசு கொண்டு வரவில்லை. மற்றவரின் ஏக்கம் பதிலில் தெரிந்தது. ஜன்னல் வழியாக அடிக்கடி எட்டிப் பார்க்கின்றாள் ஜஸ்கிறீம் வான் தெரிகின்றதா என. எட்டு வயதுக்குறிய எதிர்ப்பு. வாய் ரீச்சு சொல்லித்தரும் பாட்டைச் சொன்னாலும் மனம் ஜஸ்பழத்தையே சுத்திச் சுத்தி வருகின்றது. ஜஸ்பழ வானின் சுத்தம் கேட்கவேயில்லை. பெல் அடித்தது. தேவாரம் நடக்கும்போதும் இன்றைக்கு ஜஸ்பழவான் வரவேணும். அப்புசாமி நான் ஜஸ்பழம் குடிக்கவேண்டும் என்று பிரார்த்தித்தாள் பிரபா. எல்லாப் பின்னைகளும் அவசரமாய் வெளியேற கடைசியாக தளர்ந்தை போட்டபடியே உள்ளங்கையில் அடங்கிப்போன அஞ்சுபூராவை மேலும் இறுக்ப் பற்றியபடியே நடந்தாள். ஒருவேளை இனிமேல் தான் வான் வருமோ? பிஞ்சு மனதிலே பெரிய கேள்விக்குறி. பள்ளிக்கூட கேற்றுக்கருகில் நின்றாள். நிமிடங்கள் போகப்போக எதிர்பர்ப்பும் குறைந்தது. வீட்டுநோக்கி மெல்ல நடக்கத் தொடங்கினாள்.

பாதையோரம் கிடந்த தொட்டாற்சிணுங்கிகளை காலால் தட்டியபடியே நடந்தவளின் காதில் பாட்டுச் சுத்தம் விழுந்தது. “ஓ ஜஸ்பழ வான் வருகுது” சந்தோஷம் பொங்கியது. எதிரே இரண்டுபேர் சைக்கிளில். இந்த அண்ணையவையைக் கேட்டால் தெரியும் ஜஸ்பழவான் எங்கே வருகுதோ என்று மனம் சொல்ல “அண்ணை ஜஸ்பழ வரங்கை கண்டறியுள்ளே?” தளிர்க் குரலில் கேட்டாள் பிரபா.

இருவரும் ஒருவரையியாருவர் பார்த்துக்கொண்டனர். “ஓமோம், தெரியும் சைக்கிளில் ஏறும்” கையை விரித்துக் காசை ஒருமுறை பார்த்துவிட்டு எந்தவிதமான சிறுதயக்கழும் இல்லாமல் ஓடிப்போய் சைக்கிளில் ஏறினாள் பிரபா. சைக்கிள்கள் விரைந்தன. மழைமேகம் மண்ணுக்கு இரங்கும் நிலையில் இருந்ததால் சனநடமாட்டம் வீதியில் குறைந்திருந்தது. இரு பக்கழும் பற்றைகள். சைக்கிள்களை மறைவான இடம்கேடிப் பூட்டனர்கள். “அண்ணை ஜஸ்பழவான் எங்கே?” “வான் வரும், இனித்தான் வரும்” ஒருவன் நீட்டிய கரத்தை நம்பிக்கையோடு பற்றிக்கொண்டாள் பிரபா.

ஒருவன் பற்றைக்குள் நழைய சூழவும் ஒருமுறை பார்த்து விட்டு பிரபாவையும் இழுத்துக்கிளாண்டு மற்றவனும் இதுக்குள்ள எப்படி ஜஸ்பழவான் வரும்? பெரியதாய் ஓர் கேள்வி மனதிலைழ பதில் பெற அவள்

திரும்பிய கணத்தில் அது நடந்தது. மலர்ந்தும் மலராமலும் இருந்த அந்த அழகான சின்னப்பு இதழ் இதழாகப் பிரிக்கப்பட்டது. மலர்ந்து மணம் வேண்டிய ஒரு அரும் நெருப்புட்டு கருசிப்பானது. தனக்கு என்ன நடக்கின்றது என்பதை அறிய பிரபாவுக்கு வயதும் போதாது. அனுபவமும் போதாது.

எல்லாம் முடிந்து, தங்கள் வக்கிரமான எண்ணம் முடிந்து விட்ட திருப்தியில் இருவரும் அகல சுக்கிப் பிழியப்பட்ட பிரபா உடல் நடுங்கியவளாய் பற்றைக்குள்ளே யாருமற்ற தனிமை அவனுக்குப் பெரும் பயத்தை உண்டுபண்ணியது. விழ்மல் வெடித்துச் சிதற “அ...ம...மா, அ....ம...மா”என்ற கேவினாள். மெல்ல வீதிக்கு வந்தாள். தராத்தில் யாரோ ஓட்டமும் நடையுமாக வந்துகிளாண்டிருந்தார்கள். “அ...ம...மா... வீறிட்டலறும் பிரபாவும், அவள் நின்ற கோலமும் உடம்பிலே நெருப்பை வாரிக்கிளாட்ட ஓடிவந்தாள் சுசி. பிரபாக்குட்டி என்றை செல்லும் என்னடா? ஏன் அழுகின்றாய்? பின்னொயைக் கணநேரம் காணவில்லை என்பிறல்லே அம்மா வாறன் என்றபடி அணைத்தவனை இறுக்க கட்டிக்கிளாண்டாள் பிரபா. அனலாய் சுட்ட மகளின் உடலை இறுகப் பற்றினாள். “அம்மா வீட்டை போவம், எனக்குப் பயமாயிருக்கு. அவை திரும்பி வரப்போயினம். அதுக்குள்ள நாங்கள் போவம்” என்றவளிடம் நடந்ததைக் கேட்டிபொழுது சுசிக்குத் தலை சுற்றியது. அதற்குள்ளே பிரபா நினைவற்றுப் போனாள். மனச மரத்துப்போனது. கண்ணிரே வரவில்லை. சின்னாபின்னமாக்கப்பட்ட தன் எட்டு வயது மகனை இரு கரங்களாவும் அணைத்துக்கிளாண்டாள். மகனுக்குக் கட்டாயம் சிகிச்சை தேவை அரஸ்பத்திரிக்குக் கொண்டுபோனாள்.

துள்ளவும், சிரிப்புமாய் இருந்த பிரபா ஓய்ந்துபோனாள். பிரகாசமான மனிக்கண்கள் ஒளியிழுந்து போயின். மகனை மீளா உயிர்ப்பிக்க வேண்டும் என் உயிரைக் கொடுத்தாவது சுசி எண்ணமிட்டாள். அவலம் நிறைந்த நிகழ்விலிருந்து என் கண்மனியை உன்னதுமான நிலைக்குக் கொண்டு வருவேன்..... சுசியின் கற்பனை விரிந்தது.

பிரபா கண் திறந்து தாயைத் தேடினாள். “அ...ம...மா” தீணமாய் அழைத்த மகளின் குரல் கேட்டு கண்களில் கண்ணீர் வழிந்து கண்ணத்தில் கோடிமுக்க குளிந்த சுசியைப் பார்த்து பிரபா குரல்நடுங்கச் சொன்னாள் அ...ம..மா எனக்கு இ...னி...ஐ...ஸ...ப...ழ...மே...வே...ண...டா...ம். தேயாத நிலவுகள் (சீறுகதைத்தொகுதி)

தேயாது நிலவுகள்.....

அன்புள்ள இந்தவுக்கு,

இறையருள் வேண்டிப் பிரார்த்தனைகள். நீண்ட நாளின் பின், உனக்கு குடிதம் எழுதியே அதுகவேண்டும் என்ற நிலையில் எழுதப்பட்ட மடல் இது. நான் நலமாக இருக்கிறேன் என்று பொய் சொல்ல எனக்கு விருப்பம் இல்லை இந்து. மனமெல்லாம், என் உணர்வுகள் எல்லாம் அதன் மூல வேரிலிருந்து மூர்க்கத்தனமாய் பிருங்கப்பட்டதில், ரணமாகித் தவிக்கிறது. என் மனம். இதயத்திலிருந்து குருதி கொப்பளிப்பது போன்ற உணர்வுடன் இயந்திரத் தனமாய் இயங்கிக் கொண்டிருக்கிறது என் உடல். உடல் மட்டுமே அரோக்கியமான நிலையை எப்படி இந்தா.... நலமான நிலை என்பது?

திரும்பத் திரும்ப சமையல், திரும்பத் திரும்ப சாப்பாடு, வேலை, வேலை, வேலை.... மீளவும் வேலை. இந்தக் குறுகிப்போன வர்ட்டத்துள் என்னைக் குறுக்கிக்கொள்ள என் மனதுக்கு சம்மதமில்லை. என்னால் முடியவில்லை. இந்து இந்தக் கட்டுக்களையில்லாம் அறுத்த ஏறிந்துவிட்டு எந்தத் தளைகளும் இல்லாத காற்றைப்போல மாறிவிடத் தடிக்கிறது என் நெஞ்சம்.

இப்போதெல்லாம் நான் அடிக்கடி என் கடந்த காலத்திலுள் சுஞ்சிக்கின்றேன். வலிக்க வலிக்கத் தன் காயங்களை நக்கி சுத்தப்படுத்தும் புலியைப்போல நாறும் கடந்துவந்த என் பாதையில் பதிக்கப்பட்ட நினைவுத் தடங்களை மீளவும் நினைத்துக்கொள்வதில் நான் நிறையவே சந்தோஷம் அடைகின்றேன். நினைவுச் சுழிகளுக்குள் பிரவேசித்து, அதன் மூலம் முடுக்குளில் எல்லாம் துணைக்குகளாய் ஒட்டிக்கொண்டிருக்கும் அந்த நிகழ்வுகளில் நான் தனம் தினம் உலாப்போகின்றேன். அழகான கணவொன்றின்

எச்சங்களான அந்தப் பொக்கிளங்களிலுள் முழ்கி, அவற்றோடு கரைந்து நான் காணாமல் போகின்றேன். ஏனெனில், என் நிஜமுகத்தின் விம்பங்களை நான் அங்கிருந்துதான் மீளவும் தரிசித்துக் கொள்கின்றேன். அவை மட்டுமே எனக்கு அறுவத்தை வழங்கும் அமுதசுரபிகளாய் இருக்கின்றன. என் உணர்வுகளையும், உரிமைகளையும் இறுக்கமாக இழுத்து வைத்திருக்கும் இந்த விலங்குகளை உடைத்திடுந்து ஒடிவர நான் சிறுகளுக்காய் ஏங்குகின்றேன் இந்து. பொறுத்துப் பொறுத்து இனிமேலும் முடியாமல் அந்தப் பொறுமையின் எல்லைகளை நான் கடந்துகொண்டிருக்கின்றேன்.

தான் முளைத்து வளர்ந்த மண்ணையும், மனிதர்களையும் மிகவும் நேசித்த, மிகமிக இறுக்கமாயும், நெருக்கமாயும் கவாசித்த ஒரு பெருமரத்தைப் பிடிக்கி வேற்றாரு இடத்தில் நட்டால் என்ன நடக்கும் இந்த? என்றுடைய வாழ்க்கை என்றுடைய அம்தமில்லாமலேயே தீயானிக்கப்பட்டது. என்றுடைய வீருப்பு, வெறுப்புகள் பற்றி என்னவேண்டும் என்று எவருக்குமே தோன்றுவில்லை. அவர்களே கேள்வி கேட்டுக்கொண்டார்கள். அவர்களே பதிலும் சொல்லிக்கொண்டார்கள். இப்படித்தான் தொடங்கியது எனது வாழ்க்கை.

அனல் பறக்கும் வெயிலையும், முதல் மறை நிலத்தைத் தொடும்போது பிறக்கும் மண்வாசனையையும் அனுபவித்து வாழும் வாழ்க்கை ஒன்றுக்குத்தான் நான் அறுசைப்பட்டேன். மறைகாலத்தில் முற்றாக நிரம்பியும், கோட்டையில் முற்றுமுறுதாக வற்றியும் போகும் குளம்போல இன்பமும், துண்பமும் மாறிமாறி வரும் ஒரு சாதாரணமான, மிகச் சாதாரணமான வாழ்வு ஒன்றை எண்ணித்தான் நான் நான் தவமிருந்தேன்.

உலகத்திலே அபிவிருத்தியின் உச்சிப்படியில் இருக்கும் ஒரு தேசத்தில் வாழ்ந்துகொண்டு, பாதைகள் கூட இன்றும் ஒழுங்காக செப்பனிடப் படாத என் தேசத்தை எண்ணி ஏங்குவது பைத்தியக்காரத்தனமாக இருக்கலாம். அஹால் என் இந்து.... உனக்குத் தெரியும் என்னைப் பற்றி. உனக்கு ஞாபகமிழுக்கிறதா இந்து, எங்கள் பள்ளிக்கூடத்தில் உள்ள அந்தப் பெரிய நாவல் மரத்தை? முதல் மறைக்குப் பின் மரக்கிளையே தெரியாதபடி பூத்துக் குலங்கும் அந்த நாவல்பூ சுமந்த மரம், காற்றிலே மிதந்து தரையிறங்கும் தேயாத நிலவுகள் (சிறுகதைத்தொகுதி)

அந்த நாவல் நிறப்புக்கள். கணக்குப் பரிட்சை சுகமா, கடினமா என சோதித்தறிவதற்காக நாம் கண்மூடிக் கையேந்தும் அந்த மென்மையான பூக்கள். முதல் நாள் மழையில் நீர்த்துளி சுமந்து கால்களை வருடி, மனம் சில்லர்க்க வைக்கும் மைதானப் புலிவெளி, தொட்டாற்சினுங்கிகள் பூத்துக் குலங்கி பரவிப் படுத்திருக்கும் குறகுலான பாதைகள், தமக்குள்ளே கதை பேசுவதற்கு வாகாய்ச் சரிந்துபோன தடித்த பூவரசுகள், ஊஞ்சலாடிப் பயமறுத்தும் மயிர்க்கொட்டிகள், மழைக்குக் குடை விரிக்கும் வெள்ளைக் காளான்கள், பட்டுப்போன்ற மென்மையுடன் தரை மழுக்க இருந்து திரியும் தும்பளப் பூச்சிகள், சொன்னபடி கேளாமல் நினைத்து நினைத்துக் கொட்டும் அடைமழை..... ஓ.... எங்கள் தாய்மண்தான் ஏத்தனை அழகு இந்து?

“சீங்கத்தின் முதுகில் சீத்திரம் வரைந்தால்
நின்று நிதானமாய் ரசீக்க முடியாதென்றுதான்
பட்டாம் பூச்சீயின் முதுகில் வர்ணம்
கலந்தான் கிறைவன்”

என்று எங்கோ படித்த ஒரு கவிதை நினைவுக்கு வருகிறது. கட்டாக்காடாக இருக்கும் இந்த மண்ணிற்கு வாழ வந்துபின்தான் அதிகமாய் நேசிக்கும் என் மண்ணின் நினைவுகளை நான் அதிகமாய் சுவாசிக்கின்றேன். என்னுடைய ஆசைகளை, விருப்பங்களைப் புரிந்துகொள்ள வேண்டும் என்ற உணர்வு இவருக்கு சிறிதளவு கூட இல்லை இந்து. இவ்வளவு வசதிகளோடு இருக்கும்போது இவெஞ்கிள்கள் கவலை என்ற ரீதியில்தான் அவரால் சிந்திக்க முடிகிறது. சொல்லப்போனால், மற்றைய பெண்கள் போல இந்தப் பழக்க வழக்கங்களோடு நான் ஒட்டிவாழவில்லை என்ற கோபம், கவலை எல்லாம் இவருக்கு உண்டு. உண்மைதான் எனக்கு இந்தப் போலி வேஷங்கள், முகழுடி அனிந்த மனித முகங்கள்..... எதையுமே பிடிக்கவில்லை. நான் எப்போதும் நானாகத்தான் வாழ விரும்புகிறேன். நான் நானாகத்தான் சாகவும் விரும்புகிறேன்.

என்னுடைய பின்னைகள் வந்த பிறகாவது என் வாழ்வுக்கு ஒரு அர்த்தம் கிடைக்குமென்று நான் தவமியற்றினேன் இந்து. அது ஒரு சுகமான தவம். வண்முறை சினிமா எதுவுமே பார்க்காமல், மௌகா சீரியல் பாத்திரங்களுக்காக கண்ணீர் சிந்தாமல் நான் ஜேசுதாஸ், சுதா ரகுநாதனின்

கர்நாடக சங்கீதத்தில் அமிழுந்தேன். நல்ல நல்ல புத்தகங்களைத் தேடுத்தேடி வாசித்தேன். முதன்முதலாக பிரகாசன் பிறந்தான். அடுத்து வர்வினி. என் கஷ்டப்பட்டு என்ன பயன் இந்து? அவர்கள் பிறக்கும்போதே வெள்ளைக் காரர்களாய்த்தான் பிறந்தார்கள். அவர்களின் அப்பாவை விட அவர்கள் எனக்குப் படிப்பித்தது ஏராளம் ஏராளம்.

எங்களின் தொப்புள்கொடி அறுந்து, பாதம் மண் தொடமுன் தாங்கிக்கொள்ள எத்தனை உறவுகள் இந்து? என் செல்லமே என்று அன்பு பொங்க அழைத்து முத்தத்தால் அரச்சிக்கும் பந்தங்கள்தான் எத்தனை எத்தனை? ஒன்றுவிட்ட உறவுகளே ஓராயிரம் இருக்குமே இந்து. அனால்..... என்னை “அம்மா” என்று வாய் நிறைய அழைக்கும் அந்த சுகத்தைக்கூட என் வயிற்றில் பிறந்த என் பின்னைகள் எனக்குத் தரவில்லை.

மம்மீ... எனும் போது எனக்குள்ளே எந்தவொரு பரிவோ.... பாசமோ.... ஏற்படவில்லை. மம்மி ஒரு யூஸ்லெஸ் என்றுதான் அவர்கள் நினைத்துக்கொள்கிறார்கள். அவரும் சரி, என் பின்னைகளும் சரி எனக்கு உயர்வான ஸ்தானம் எதையும் தரவில்லை. நறுக்கின்று ஒற்றை வரியில் உண்ணுமையச் சொல்லப்போனால் “சம்பளமில்லாத வேலைக்காரி”பின்னைகளின் பிறந்தநாளுக்கு பட்டிருச்சேலை கட்டி, கேக் வெட்டிரும்போது அவர்கள் ஜாட்டிரும் கேக்கினை நான் சாப்பிடும் படங்களைப் பார்த்து, அம்மா அப்பாவோடு சேர்ந்து நியும் சந்தோஷப்பட்டிருப்பாய். ஷாம்பு விளம்பரங்களில் வரும் பெண்களின் கூந்தலுக்கும், அந்த ஷாம்புவிற்கும் எப்படி எந்தவிதமான சம்பந்தமும் இல்லையோ அதுபோல்தான் இதுவும் இந்து.

இந்த மடல் மிக நீண்டதாய் அமைந்தவிட்டது. இல்லையா இந்து? மிகமிகச் சிரமப்பட்டிருத்தான் இவ்வாரான நீண்ட மடல் ஒன்றை என்னால் எழுதுமுடிந்தது. இத்தனைக்கும் மத்தியில் ஒரு சந்தோஷமான செய்தியையும் உனக்கு சொல்லத்தான் வேண்டும் இந்து. நான் என்னுடைய முன்றாவது குழந்தையை என்னுள்ளே சுமந்துகொண்டிருக்கின்றேன் இந்து. என்னுடைய குழந்தை என்னுள்ளே மிக நிம்மதியாய் வளர்ந்து கொண்டிருக்கிறது. பனிக்கட்டி உருண்டையாய் அது உருள்கையில் பாதங்கள் உதைக்கும் அந்த சந்தோஷமான வலியை நான் அறுபவித்து மகிழ்கின்றேன்.

பிரகாசனையும், வர்வினியையும் நான் வயிற்றில் கழந்தபோது மட்டும்தான் இன்பத்தை அனுபவித்தேன். ஆனால், இந்தமுறை நான் ஏமாறமாட்டேன். அவர்கள் பிறந்தது தமிழ்மூக்கு என்றாலும், வளர்ந்தது வெள்ளைக்காரரோடு தான். எனவேதான் நான் ஒரு தீமானத்திற்கு வந்துவிட்டேன். என்னுடைய குழந்தை முதன்முதலில் தன் சொந்த மண்ணில்தான் பாதம் பதிக்க வேண்டும். தன் வேர்கள் சுவாசித்த காற்றைத்தான் சுவாசிக்க வேண்டும். நான் இலங்கை வருவதற்கு தீமானித்து விட்டேன் இந்து. என்னுடைய இந்தக் குழந்தையாவது, அம்மாவைப் பேரல் வளர்ட்டும். அம்மாவின் உணர்வுகளைப் புரிந்து கொள்ள விட்டும். எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக என்னை “அ...ம...மா” என்று வாய் நிறைய அழைக்க வேண்டும் என்பதற்காக நான் எத்தனை துண்பங்களை எதிர்கொண்டாலும் உவ்விடம் நிச்சயமாய் வருவேன்.

என் குழந்தைக்குப் பெயர்கூட வைத்துவிட்டேன் இந்து. ஆண் குழந்தையானால் அறநந்தன். பெண் குழந்தையானால் அறநந்தி. ஏனெனில், என் குழந்தையின் வரவோடுதான் என் வாழ்க்கைக்கு ஒரு அர்த்தம் கிடைக்கப்போகிறது. வாழவேண்டும் என்ற பிடிப்பு வரப்போகிறது. என் உணர்வுகளை இனியும் நான் தேயவிடப்போவதில்லை. நிறைவான ஒரு பெளர்ணமி நிச்சயம் வரும் என்ற நம்பிக்கையோடுதான் நிலவுகூட தேயந்து போகிறது. நம்பிக்கைதானே வாழ்க்கை இந்...தா? நானும், நீயும் மிக விரைவிலேயே ஒன்றாக இருந்து, மல்லிகை மொட்டவிழும் மனத்தை அனுபவித்தபடி நிலாச்சோறு சாபிடப்போகிறோம். அம்மா, அப்பாவிடம் பக்குவமாய் எல்லாவற்றையும் எடுத்துச்சிகால்லு. நான் ஒன்றும் அவரை நிரந்தரமாகப் பிரியப்போவதில்லை. என்னைப் புரிந்துகொள்ள, என் உணர்வுகளை தெரிந்துகொள்ள நான் அவர்களுக்கு வழங்கப்போகும் ஒரு வாய்ப்புத்தான் இது. அவருடைய மனதிலையும் மாறலாம் இந்து. ஏனெனில், என்னுடைய பிரிவு அவருக்கு சில உண்மைகளை உணர்த்தலாம். மாற்றங்கள் மட்டும் தானே இந்த உலகத்தில் மாறாதவை இந்து. அந்தநாள் வரை நான் காத்திருப்பேன்.

ஏனையவை மிக விரைவில் நேரில்.

இப்படிக்கு,
என்றும் அன்புடன்
அர்ச்சனா

அவர்களும் மன்றுர்களினால்

அடி வயிற்றிலிருந்து கோடு கிழித்தது போல் வலி பிறந்தது. பதறிப் போய் எழுந்து உட்கர்ந்தாள் சரண்யா. சுற்று நேரம் எந்தச் சலனமுமில்லை. மீளவும் படித்துக் கொண்டாள். சுற்றுப் பொறுத்துத் திரும்பத் திரும்ப தோன்றிய வலியால் உயிரே போய்விட்டும் போல ஒர் உணர்வு. அவளுக்குப் புரிந்தவிட்டது. அதற்கிடையிலே அசைவு தெரிந்து காந்தனும் எழும்பிட்டான். உடல் முழுக்க வியர்வை பெருக, பல்லைக்குடித்து வலியை அடக்கப் பாடுபட்டுக் கொண்டிருந்தாள் சரண்யா. “ச...ர...ண்யா, சர...ண்...யா என்னம்மா? என்ன செய்யது” என்று தலைதடவீக் கேட்டவனின் தோளில் சாய்ந்து கண்ணிர் விட்டாள் சரண்யா. “என்...னாலே ஏலாமல் இருக்கப்பா. அலஸ்பத்திரிக்குப் போகவேணும். அன்றியை எழுப்புங்கோ” என்றவளை அமரவைத்து அன்றியை எழுப்ப ஓடினான் காந்தன். கேற் திறந்து, வீடு திறந்து அன்றி வருவதற்குள் காந்தன் ரொம்பவும் சிரமப்பட்டுப் போனான். “காந்தன், ஒன்றுக்கும் பயப் படாதேயும் சரண்யாவிற்கு நோர்மல் டெலிவரிதான்.” என்று அறுதல் கூறியபடி வந்த அன்றி அவசர அவசரமாய் சரண்யாவிற்குத் தேவையானவற்றை எடுத்து வைத்துர். துவண்டு போயிருந்த சரண்யாவைக் கொள்ள ஏற்றும்போது உலகில் உள்ள அத்தனை தெய்வங்களையும் மிச்சம் விடாமல் வேண்டிக் கொண்டான் காந்தன். “அண்ணை, கொஞ்சம் கெதியா ஓடுங்கோ” என்றபடி சரண்யாவைத் தோளிலே சாய்த்துக் கொண்டான்.

எத்தனை எத்தனையோ சொந்தங்கள் இருந்தும், அநாதை களாகிப் போன தங்கள் தலைவிதியை எண்ணித் தன்னையே நொந்து கொள்வதைத் தவிர அவறுக்கு வேறுதவுமே தோன்றவில்லை. கார் அலஸ்பத்திரியை அடைந்தது. வலியாலே துவண்டு போயிருந்த சரண்யாவை லேபர் வாட்டினாள் கொண்டுபோகையில் அவன் கண்களில் இருந்து கண்ணிர் வழிந்து சட்டையை நனைத்தது. அத்தனை வேதனையிலும் அவன் கைகளை

அதரவாய்ப் பற்றி அழக்தனாள் சரண்யா. “உங்களை மாதிரித்தான் இரண்டு பேரும் வரப்போகின்ம்”. அவனுக்கு அந்த வேதனையிலும் சிரிப்பு வந்தது. காந்தனின் பார்வை வீச்சிலிருந்து சரண்யா பொட்டாக மறைந்து போனாள். இருக்கவும் முடியாமல், ஓரிடத்தில் நிற்கவும் முடியாமல் நடந்திருண்டிருந்தான் காந்தன்.

தன்னால்தான் சரண்யாவுக்கு இத்தனை வேதனையோ என நினைத்துத் தவித்துப்போனான். எப்படி, எப்படியோவில்லாம் இருக்க வேண்டியவள், தன்னை நேசித்ததால்தான் இப்படியாகிப் போனாள் என்ற குற்ற உணர்வு அவனைச் சூழ்ந்தது. அவர்கள் இருவரும் உண்மையாகத்தான் ஒருவரையாகுவர் நேசித்தனர். அவனுக்காக அவனும், அவனுக்காக அவனும் வாழும் வாழ்க்கைதான் தங்களுக்காக இறைவன் அளித்த வரம் என்று நம்பிக் காலம் வரும்வரை காத்திருக்க முடிவு செய்தனர். காலம் அனுமதித்தாலும் அவர்கள் காதலைச் சூழல் அனுமதிக்கவில்லை. கெஞ்சிப் பார்த்தனர், எதுவுமே நடக்கவில்லை. மன்றாடப் பார்த்தனர் அதனைக் கேட்கும் நிலைமையில் எவரும் இல்லை. இனிமேலும் பொறுத்தால் இன்னொரு திருமணம் மூலம் சரண்யா தன்னிடமிருந்து பிரிக்கப்பட்டு வீடுவாள் எனத் தெரிந்து, சூழலும், சுற்றமும் எதிர்த்தாலும் பரவாயில்லை என என்னி, மூன்று முடிச்சிட்டு அவனைத் தனக்குரியவளாக்கிக் கொண்டான் காந்தன். வீடு, சூழல், சுற்றம் எல்லாமே அன்றோடு அவர்களைத் தன்னீர் தெளித்து விட்டது.

ஆனாலும் அது இவர்களை எந்தவிதத்திலும் பாதித்து விடவில்லை. அவர்களுக்கிடையே இருந்துவந்த அந்த அத்மார்த்தமான அன்புப் பிணைப்பு நானுக்கு நாள் இறுகிக்கொண்டே வந்தது. வானமே கையில் வசப்பட்டது போல அவர்களது வாழ்க்கை ஒ... அது எவ்வளவு இனிமை. மனதிற்குகந்தவள் மனவியாகவிட்டால் அதைவிடக் கொடுப்பினை எதுவுமே இல்லை. அவர்கள் பெரிய வசதியாக வாழவில்லை. ஆனாலும், அன்பும், காதலும், பாசமும் சேர்ந்து இனித்த அவர்களின் வாழ்வுக்குப் பணம் ஒரு பொருட்டாகத் தோன்றவில்லை. அந்த இனிமை மேன்மேலும் கூடிற்று அவர்களின் குழந்தையின் வரவினால்.

அவர்களுக்குரிய குழந்தை உருவாகிக் கொண்டிருக்கிறது என்ற சந்தோஷச் செய்தி தெரிய வந்தபோது அவர்களுடைய மகிழ்ச்சியின் எல்லை விரியத்தொடங்கியது. அதுவே இரட்டைக் குழந்தைகள் என்று அறிந்தபோது அவர்களின் சந்தோஷம் இரட்டிப்பாயிற்று. “உங்களைப் போலத் தான் இரண்டு பேர்” என்று அவரும், “இல்லையில்லை உம்மைப் போலத் தான்” என்று அவனும் செல்லுமாய்ச் சண்டையிட்டு இறுதியில் ஒருவரைப் போல் ஒன்று, மற்றவர் போல் ஒன்று என்ற தீர்மானத்திற்கு வருவார்கள்.

தன்மூடைய குழந்தைகளின் ஓவ்வொரு அசைவையும் மிக நண்ணுக்கமாக அவதானிப்பாள் சரண்யா. அந்த ஓவ்வொரு தடிப்பிற்குமான அர்த்தம் அவனுக்கு மட்டும்தான் தெரியும். வரப்போகும் தனது குழந்தை களுக்காக ஓவ்வொரு பொருட்களாக அவள் சேகரிக்கும் அழகே தனிதான். தன் குழந்தைகள் அணியப்போகும் சின்னச் சின்ன சட்டைகள், தொப்பிகள் உருவாக்குவதிலேயே அவளது நாளின் பெரும்பகுதி கழிந்து கொண்டிருந்தது. “இது சரியா காந்தன், இப்படிச் செய்தால் எப்படி இருக்கும்” என்று அவள் கண்கள் மினாங்கக் கேட்கவியில் காந்தன் மகிழ்ந்து போவான். நாள்கள் நகர, நகர அவள் தாய்மையின் நிறைவை அண்மித்த காலங்களில் அவளைத் தன் கண்ணுக்குள்ளே வைத்து தாங்கினான் காந்தன். பக்கத்திலே இருந்த அன்றிதான் பெற்ற மகனைப் போல சரண்யாவைக் கவனித்துக்கொண்டார். அன்றி சரண்யாவில் கூட்டிய அன்பிலும், பாசத்திலும் ஒருவீதம் கூட தங்கள் இருவரின் வீட்டிலிருந்தும் கிடைக்கவில்லை என்கையில்தான் அவன் மனம் ரணமாயிற்று. சரண்யா மட்டும்தான் அவனுக்குள்ள ஒரேயொரு சொந்தம். இறைவா, சரண்யாவையும் குஞ்சுகளையும் நீதான் காப்பாற்றி என்னிடம் தரவேண்டும். செல்வ விநாயகா, எங்களுக்கு நீதான் காப்பு என்று மனமுருகி வேண்டிக் கொண்டிருக்கையில் “காந்தன், இதென்ன சின்னப் பிள்ளையள் மாதிரி, அழுகிறீர். சரண்யாவுக்கு ஒன்றும் நடக்காது. நான் பிள்ளையாருக்கு நல்ல நேர்த்தி வைத்திருக்கிறேன் பயப்படாதோம்” அன்றி சொல்லத் திடுக்கிட்டுத் திடும்பினான் காந்தன். நனைந்து போயிருந்த கண்ணங்களை துடைத்துக் கொண்டான். குழந்தைகளின் அழுகுரவுக்காக அவர்கள் காத்திருக்கத் தொடங்கினர்.

சரண்யா தீவிரமான வலியோடு பேராடிக் கொண்டிருந்தாள். பிரசவம் என்பது புனர்ஜென்மம்தான். வடிவம் தெரியாத தன் பீஞ்சுக் குழந்தை களின் வரவை எத்தபார்த்த சந்தோஷத்தை விட, வலியின் தீவிரம் மிகவும் கொடுரமாயிருந்தது. கண்களில் இருந்து கண்ணீர் பெருகிறது. காந்தனை, தன் அம்மாவை, அப்பாவை, அண்ணாவை அனைவரையும் நினைத்துக் கொண்டாள். அடி உதடு கூடித்துத் தன் துயர் புதைத்துக்கிகொண்டாள். தீமிரன எழுந்தது பெருவலி. ஓ..... அவளது குழந்தைகளில் ஒன்று உலகைப் பார்க்கிறது. அவளது வெளுத்துப்போன உதடுகளில் மெல்லிய புன்னைகை தவழ்ந்தது. அதற்கிடையில் அடிவயிற்றில் மீள் ஓர் சுலணம். உயிரின் அந்தம் வரைக்கும் ஊருநுவீப்போன வலி முடிவில் அவளது அடுத்த செல்வத்தின் வரவு. அதுமிகுந்தது, அடிவரைக்கும் நீண்ட கரிய இருங்க்குள் பிரவேசிக்க முன் “இதுவும் அழம்பிளைப் பிள்ளைதான்” என்று யாரோ மென்றையாய் சொன்னது காதில் விழுந்தது. அதற்கிடையில், கறுப்புப் போர்வை கொண்டு யாரோ முகத்தை முடியது போல் எங்கும் கறுப்பு அவளைச் சூழ்ந்தது.

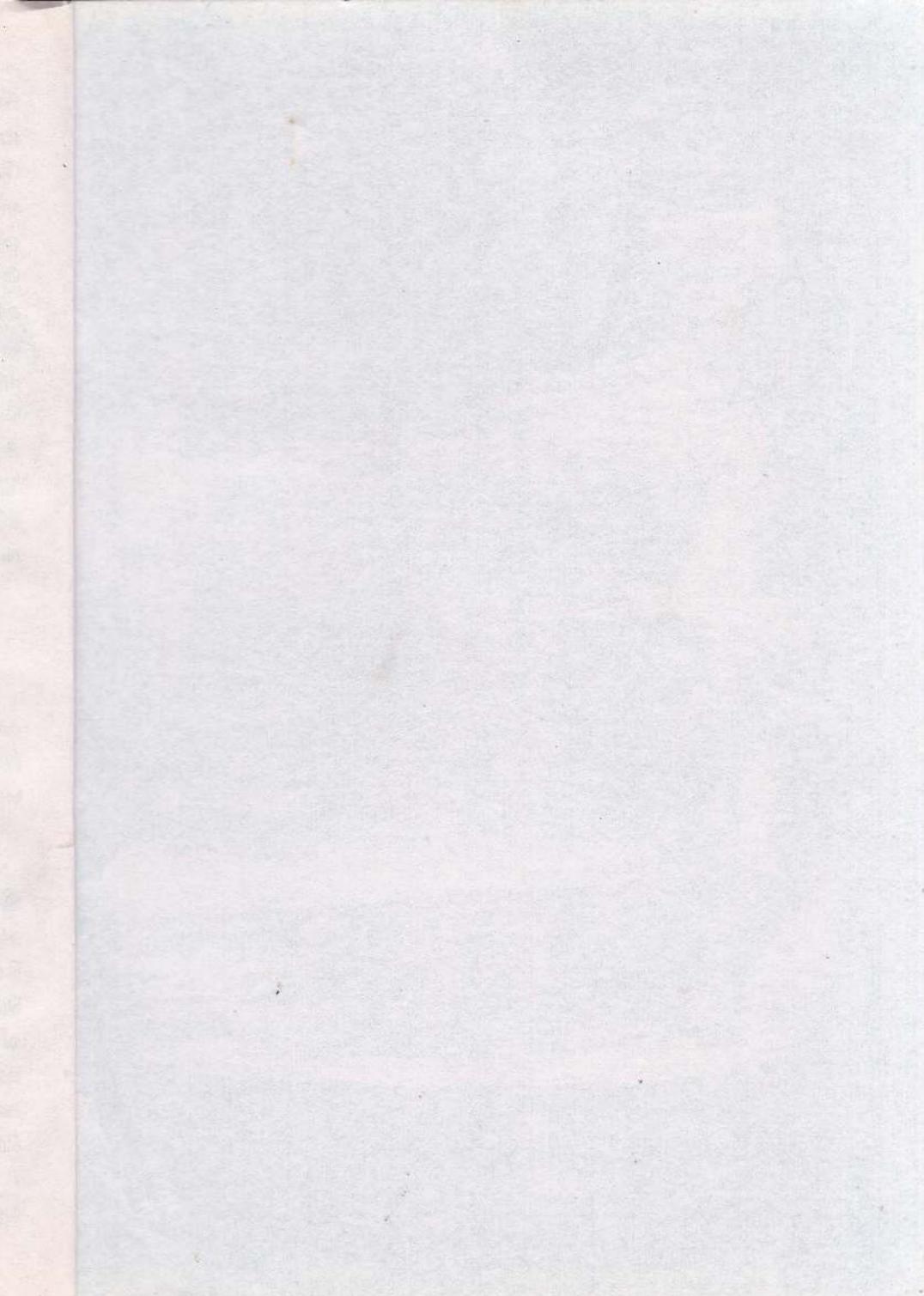
யுகமாய்க் கழிந்த விநாடிகளின் பின் மீளவும் விழித்தாள் சரண்யா. அதுவும் அது தன் குழந்தைகளை நோக்கினாள். தலைநிறையச் சுருள்சுருளான தலைமயிரும், செப்பு வாயும் குஞ்சு குஞ்சான கைகால்களும் கொண்ட அவளது செல்லம் தொட்டிலிலே தாங்கிக்கிகொண்டிருந்தது. பட்டுப் போலத் தவழும் அந்த உடலைத் தொட்டுப்பார்க்க வேண்டும் என்ற அதைச் சூழத் தன் சுட்டுவிரல் நீட்டித் தொட எத்தனித்தாள் முடியவில்லை. அதற்கிடையில் அது தன் செப்பு வாய் விரித்துக் கொட்டாவி விட்டபடி அழுத்தொடங்கிறது. சுங்கீதமாய் ஒலித்தது அந்த அழுகை ஓலி. செவிலி அதைத் தாக்கித்தர தன் நெஞ்சோடு அணைத்தவன், அதுவும் இன்பழும் பொங்க மெல்லக் கேட்டாள் “மற்றக் குழந்தை எங்கே?” “எந்தக் குழந்தையைக் கேட்கிறீ? கையிலே இருக்கிறதுதான் உம்மட குழந்தை” முடித்தாள் செவிலி. “இல்லை எனக்கு இரண்டு குழந்தைகள் பிறந்தது மற்றது எங்கே? என்றை மற்றக் குஞ்சு எங்கே?” கண்ணீர் வழியக் கெஞ்சினாள் சரண்யா. “ என்ன சத்தும் இங்கு” வந்தவர்கள் உறுக்கினர். “அவவுக்கு இரண்டு குழந்தை பிறந்ததாம். மற்றதைக் கேட்கிறா. நீங்களே சொல்லுவங்கோ” என்றபடி அகன்றாள் செவிலி. “நேர்ஸ் டெம்ப்ரேசர் பாருங்கோ” யாரோ யாருக்கோ சொல்கிறார்கள். சரண்யா தீக்பிரமையுற்றுப் போயிருந்தாள். அப்போதுதான் அவளுக்கு ஸ்காள்

ஸிப்பேர்ட் நினைவு வந்தது. “ஸிப்பேர்ட்டில் இருக்கிறது. டொக்டர் சொன்னவர் எனக்கு இரட்டைப் பிள்ளை என்று. பெத்த எனக்குத் தெரியாதா எத்தனை பிள்ளை என்று. தயவு பண்ணி என்னுடைய குழந்தைக்கு என்ன நடந்தது என்று சொல்லுங்கோ” என்று கேவிக்கேவி அழுத்தொடங்கினாள். அவர்கள் ஒருவரையியாகுவர் பார்த்துக்கொண்டனர். “இம்மடை ஒரு பிள்ளை செத்துப் போச்சு”. அந்தப் பதில் அவளுக்கு அமிலம் ஆற்றிய வலியைக் கொடுத்தது. சக்தியற்றுப் பிரிந்த உதடுகளை ஒன்றுகூட்டி “என்ற பிள்ளையை நான் ஒருக்காப் பார்க்கவேணும். தயவுசெய்து கூட்டுங்கோ” என்று கைகளைக்கூட்பி யாசித்தாள் சரண்யா. அவர்கள் இயந்திரத்தனமாய் ஒருவரை ஒருவர் பார்த்துக் கொண்டனர். அந்தப் பார்வைப் பரிமாற்றத்தில் ஒரு இரகசியம் தெரிந்தது. அடுத்த விநாடி அவளது ஸ்கான் ரிப்பேர்ட் எடுத்துச் செல்லப்பட்டது. “ஜூயோ, அதை எங்க கொண்டு போறியார்?” அவளால் எழும்ப முடியவில்லை. எடுத்தவன் நின்றான். “இந்தக் குழந்தை வேணுமென்றால் முச்சுக் காட்டக் கூடாது”; என்று சொல்லிவிட்டு அகன்றார்கள்.

காந்தனைக் கண்டவுடன் சரண்யாவின் கண்களில் இருந்து கண்ணிர் சரம்சரமாய் இறங்கிற்று. “என்ற மற்றுப் பிள்ளையை என்னட்ட இருந்து அநியாயமாய் பிரிச்சிட்டுனம் காந்தன்” என்று அவள் சொல்லியழ, செய்வதறியாமல் வேரோடிப் போய் நின்றான் காந்தன்.

“என்ற பிள்ளை எனக்கு வேணும் காந்தன் என்ற பிள்ளையை இவையளிட்ட இருந்து எனக்கு வேண்டித் தாங்கோ” என்றவளுக்கு உடம்பு நடுங்கத் தொடங்கியது. திரும்பத் திரும்ப சொன்னதையே சொல்லிக் கொண்டவளின் கைகளை ஆதரவோடு பற்றிக்கொண்டான் காந்தன். உடம்பு நெருப்பாய்க் கொதித்தது. கட்டிலிலிருந்து எழும்பி உட்கார முயன்று தோற்று வீழ்ந்தாள் சரண்யா. “நான் பிள்ளையைத் தேடிக்கொண்டு வாறன் காந்தன்” என்று சின்னப்பிள்ளை போல தொடர்பற்றுக் கதைக்கத் தொடங்கியவளைக் கண்ணிருடன் பார்த்தவன் டொக்டரைத் தேடி ஓடினான். அவர்களது குழந்தை மெல்லச் சிறுங்கத் தொடங்கிற்று.

Sri Saji Offset Printers - Thavady.